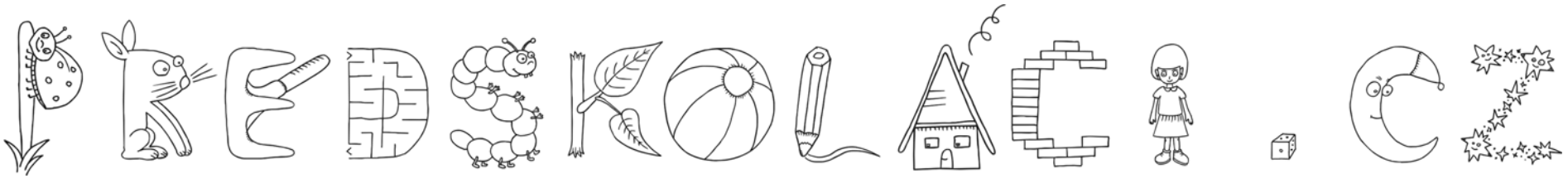

PUNTÍKY KRÁLÍK HRÁBĚ BLUDIŠTĚ HOUSENKA LÍSTKY BALÓN PASTELKA STŘECHA CIHLY HOLČIČKA MĚSÍC HVĚZDY

e-kniha předškoláci

Slovo úvodem

Proč vznikla e-kniha „Předškoláci.cz“? Aby byla volně a zdarma šířena pro nekomerční účely. Komu je e-kniha určena? Všem, kteří věnují čas rozvoji a vzdělávání dětí. To znamená nejen pro pedagogické pracovníky v mateřské škole, ale i pro rodiče, „hrající si“ s dětmi doma, apod. Pokud nyní čtete tuto e-knihu, je velmi pravděpodobné, že jste ji stáhli z internetu nebo Vám ji někdo poslal či zkopíroval - ať už v tištěné nebo elektronické podobě. Jsme rádi, že se dostala až k Vám a potěší nás, pokud e-kniha bude k užitku i dalším lidem, proto pošlete e-knihu emailem dál ;-)

Co obsahuje e-kniha?

- Pohádky - inspirují fantazii dětí a probouzí jejich představivost.
- Básničky - originální (autorské) básničky doprovázené pohybovou činností.
- Pracovní listy - náměty k rozvoji dovedností potřebných pro přípravu do školy.
- Omalovánky - hravou formou rozvíjejí jemnou motoriku a estetické vnímání.

Děkujeme,
že pomáháte e-knihu volně a zdarma šířit.

Kolektiv autorů pedagogického magazínu Předškoláci.cz

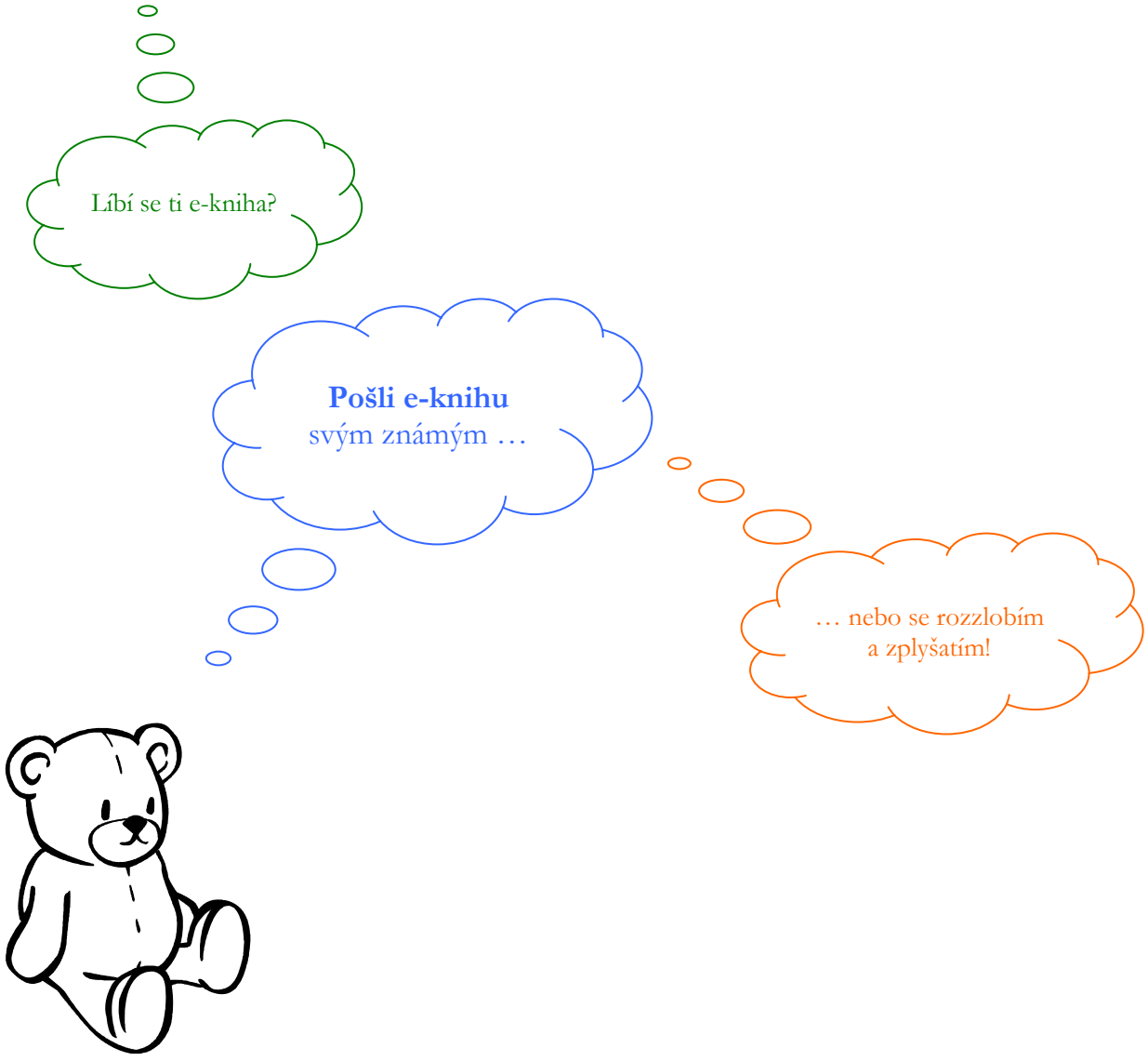

Obsah

1	Titulní stránka			
2	Slovo úvodem			
	pohádky, příběhy	básničky	pracovní listy	omalovánky
4	Jak beruška pomáhala	Včela Broučkova rozcvička	Vlevo, vpravo	Beruška
8	Králík Toník	Králík Králík a ti ostatní	Obloučky	Králík
12	Proč se hrábě zlobily	Hrábě Zahradník a listy	Čárky	Hrábě
16	Cesta na dovolenou	Bludiště Jak a čím jezdíme	Najdi cestu	Labyrint
20	Housenka Terka	Motýl Housenka	Spoj tečky	Housenka
24	Spadlístek a Malovánek	Jaro Listy	Spoj dva stejné	Lístky
28	Balónek z pouti	Fotbal Míč	Najdi stejné	Nafukovací balón
32	Zelená pastelka	Pastelka Pastelky	Horní kličky	Pastelka
36	Týdeníčci Křovínkova chaloupka	Střecha Domečky	Horní oblouky	Domeček
41	Stydlivé cihly	Cihly Iglú	Čáry	Cihly
45	Honzík v Zeleninovém království	Holčička Kruh	Lidské tělo	Holčička
50	Měsíc a Lucinka	Sluníčko Raketa	Vlnovky	Měsíc
54	Hvězdičky	Hvězda Procházka po obloze	Vinutí	Hvězdičky
58	Vylušti tajenku			
59	Partneři			
60	Autoři			

Jak beruška pomáhala

Po bílém květu kopretiny běhala červená beruška Věruška a hlídala si svoje hospodářství. Pod květem, pěkně v suchu a v teple, se pásly vykrmené mšice. Jejich sladké „mlíčko" beruškám moc chutná, proto se o své stádečko dobře starají. Někdy se stane, že se k němu nenápadně dostane jiná beruška, která si chce ukrást trochu té dobroty. To má potom beruška Věruška plné ruce práce, aby takovou zlodějku odehnala. Ať se postará o vlastní stádo!

Jednou zase Věruška obcházela svůj stateček a pozorovala, jestli se někde neobjeví vetřelec. Najednou zavířil vzduch a na protější straně přistála jiná beruška.

„Už je to tu zase!" pomyslela si Věruška a hnala se přes bílé okvětní plátky, aby ji poslala pryč. Ale co to, tahle beruška je uplakaná a o Věruščino stádo nemá nejmenší zájem.

„Promiň, jen si chvilku odpočinu a hned zase poletím!" omlouvala se.
„Jistě! Copak se ti stalo, že pláčeš!" Věruška jí podala kapesníček z pavučinky, aby si utřela slzy.

„Podívej se mi na záda! Co vidíš? Tedy vlastně co nevidíš?" vzlykala beruška Maruška. Tak se ta ubrečená berunka jmenovala. „Někde jsem cestou poztrácela tečky. Zbyly mi jen dvě. Všude jsem je hledala, ale jsou nadobro pryč!" Beruška se znovu hlasitě rozplakala. „Takhle nemůžu mezi broučky, vždyť se mi budou posmívat!"

„Ale jdi ty, to není takové neštěstí, pročpak by se ti posmívali. A vůbec, červený kabátek jen se dvěmi tečkami ti moc sluší!" snažila se Věruška povzbudit Marušku.
„Tak víš co, pomůžu ti tvé tečky hledat. Dvoje oči víc uvidí", navrhla Věruška a hned rozevřela krovky a připravila se k letu. Beruška Maruška si utřela poslední slzu, vděčně Věrušce poděkovala a už šmejdily okolo kopretin a hledaly a hledaly. Několikrát se jim zdálo, že nějakou tečku zahlédly, ale pokaždé to byl jen planý poplach. Ne a ne nic najít. Utrmácené dlouhým hledáním se posadily na kámen a Maruška už zase nabírala k pláči.

Opodál se posadila moucha a začala si čistit nožky:
„Proč bulíš, bolí tě něco?" zeptala se trochu neomaleně smutné berušky.

„Ne, to ne, ale poztrácela jsem pět teček ze svého kabátku", fňukala Maruška.
Moucha si ji prohlédla ze všech stran, dokonce i vzlétla, aby jí dobře viděla na záda: „Myslím, že jsi žádné tečky nepoztrácela, myslím, že jsi jich nikdy víc neměla", řekla moucha a pokračovala:
„Nedávno jsem létala doma u jednoho pana učitele a viděla jsem u něj v knížce obrázky broučků. Byl tam i obrázek berušky dvojtečné. Jako by ti z oka vypadl. Nebo spíš ty jemu."

Maruška údivem otevřela pusu a Věruška ji vyzvala:
„Pojď, zaletíme se tam podívat." Měly štěstí! Pan učitel si četl venku na zahradě právě v té knížce s obrázky. Stačilo si chvíli počkat, než nalistoval stránku o broučcích. Dvojtečná beruška Maruška jako by se viděla v zrcadle. Žádné poztrácené tečky, její kabátek má jen dva puntíky odjakživa!

Zvedla červené krovky, narovnala si průhledná křidélka a samou radostí se dala do tance. Její sedmitečná průvodkyně Věruška se k ní přidala a nakonec si dala říct i moucha. Tu to za chvíli přestalo bavit a tak se s beruškami rozloučila. A když berušky začala zmáhat únava z tance, pozvala Věruška Marušku na trochu sladkého „mlíčka" od svých mšic. Pak se rozloučily a Maruška letěla zase něco hledat. Vlastně někoho! Stejné dvojtečné berušky, jako byla ona. Určitě je našla brzo.

Včela

Podívejte, támhle, děti,
(stoj + ruka ukazuje před sebe)

včela z květu na květ letí,
(běh po třídě)

do kyblíku pyl si střese
(stoj + třeseme rukama)

a do úlu hned ho nese,
(běh po třídě)

nektar přidá hned
(stoj + vytleskat)

a je z toho med.
(stoj + hladíme si bříško rukou)

Broučkova rozcvička

Nevídáno, neslýcháno,
(stoj + ruce v bok + hlava „NE“)

brouček cvičí každé ráno,
(stoj + ruce v bok + šeptáme)

nejdřív nohy protahuje,
(protahujeme nohy)

do výšky se natahuje,
(do výšky, na špičky)

potom ještě dřepy dělá,
(dřepy)

on je pilný, jako včela.
(stoj + hlava „ANO“)

Pracovní list „Vlevo, vpravo“

Berušky, které jsou vpravo zakroužkuj modře. Berušky, které jsou vlevo zakroužkuj zeleně. Všechny berušky vybarvi. Která beruška má jeden puntík? Která má 4 puntíky?

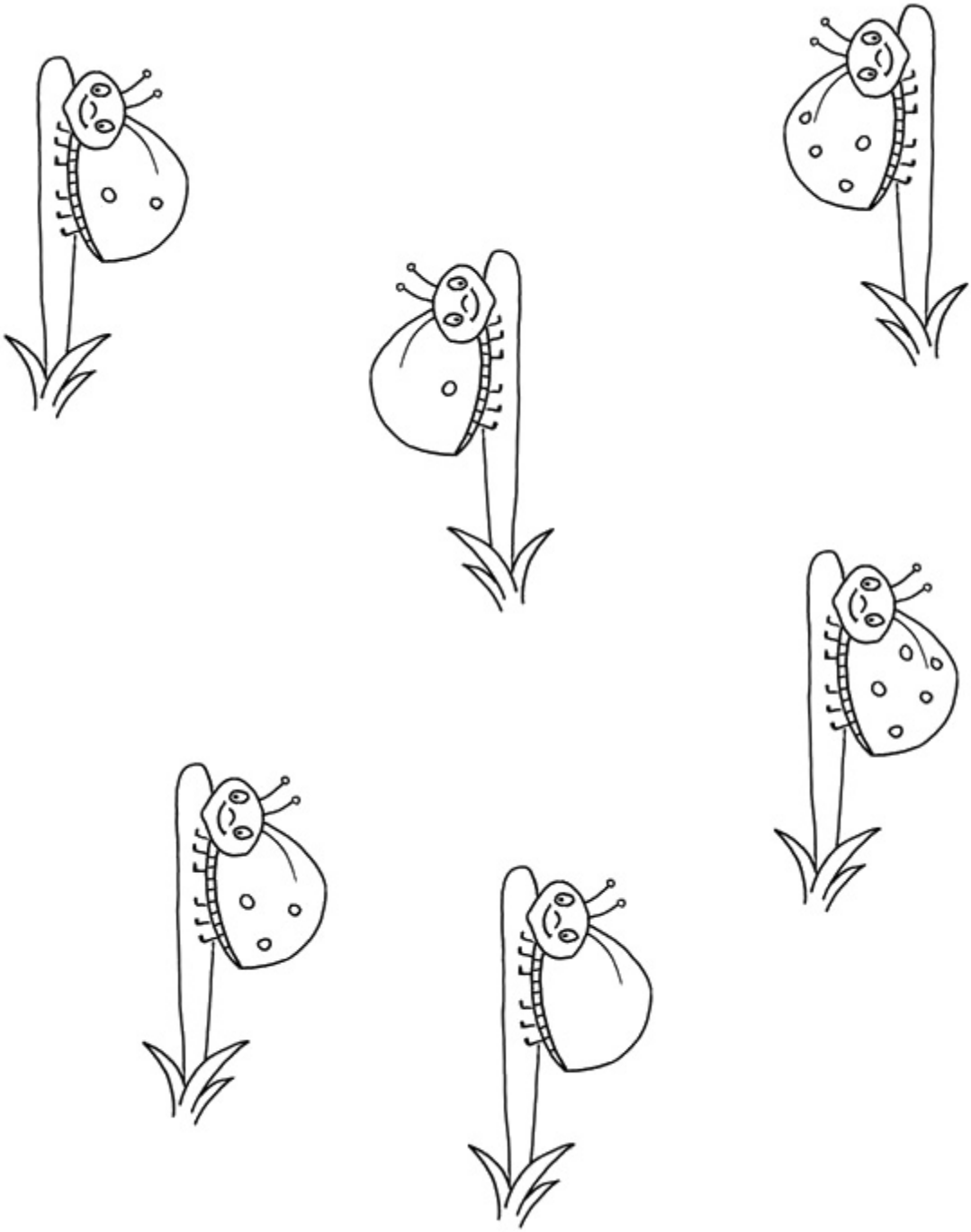

Omalovánka „Beruška“

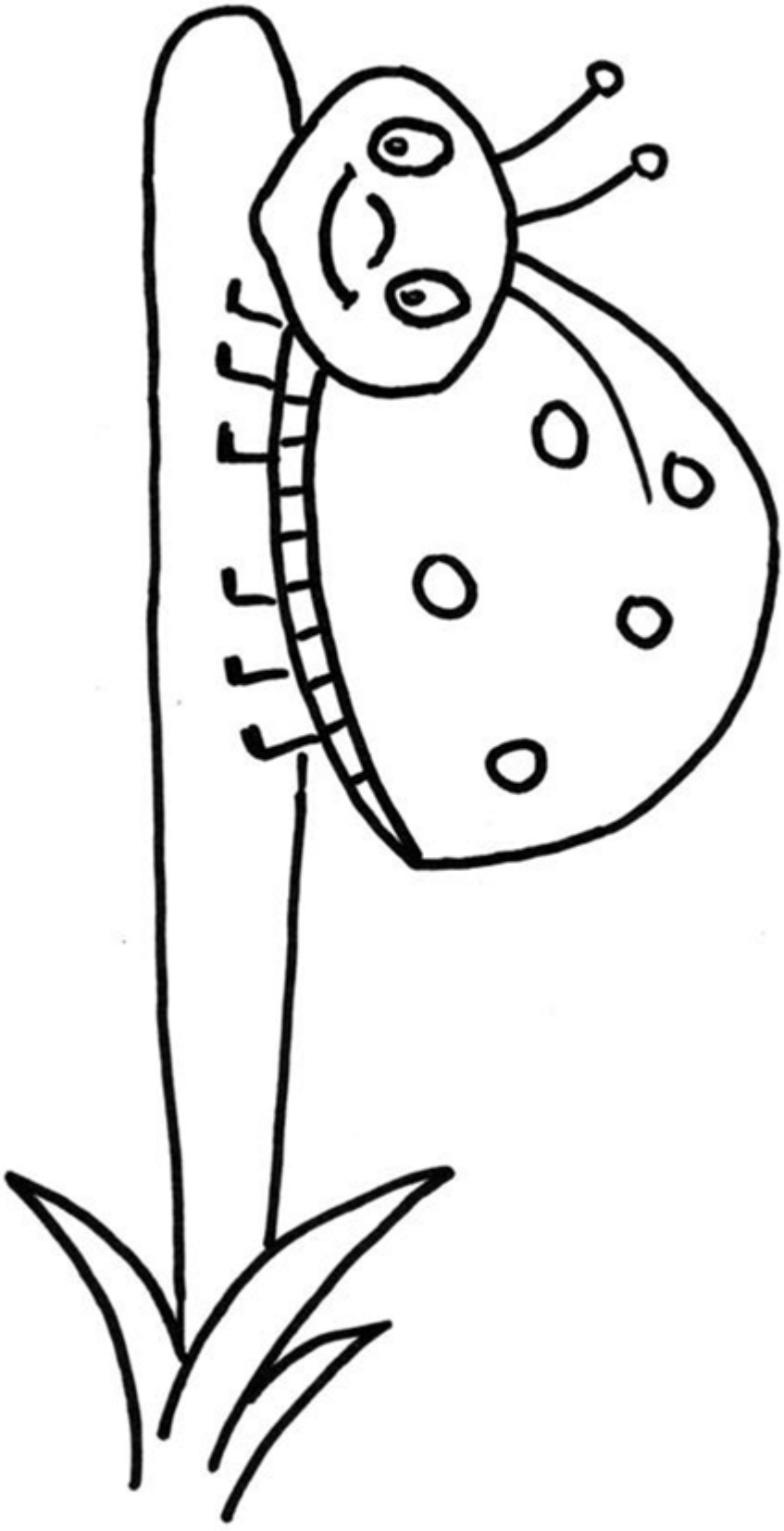

Králík Toník

Na dvorku je po ránu živo. Babička sype slepicím zrní, sbírá vajíčka, zakládá králíkům krmení a všem dává do misek a do korýtek čerstvou vodu k pití. Ze svého kotce ji pozoruje šedý králík Toník. Babička na něj spiklenecky mrkne, když zavírá jeho kotec a kontroluje, jestli to udělala pořádně. Oba vědí proč!

Toník lehával těsně u dvířek, chroupal seno a snil, jaké by to bylo, kdyby se mohl podívat tam, odkud babička přináší vodu a dobroty k snědku. Do králíkárny přilétaly mouchy a králík se jich vyptával, jaké to tam venku je. Mouchy se jen chichotaly a mlčely. Znaly jen cestu ke hnojišti a okolo králíkárny.

Jednou se stalo něco nečekaného. Toník se díval za babičkou, jak odcházela s prázdným košem ze dvorku. Natáhl se na své oblíbené místo, ale co to, dvířka se pootevřela, jakmile se o ně opřel hřbetem! Babička je zapomněla pořádně zavřít! Strčil do nich ještě trochu čumáčkem, otevřel je dokořán, odhodlal se a skočil. Byl volný! I Jeho známé mouchy leknutím zabzučely a zavířily vzduchem. Taková opovážlivost! Kdo to kdy viděl?

Králík se chvíli rozhlížel a přemýšlel, co dál. Několika skoky se dostal k tyčkovému plotu, ale tady byl s rozumem v koncích. Dál se stejně nedostane a širý svět neuvidí! Hopkal podél plotu a podívejme se! Jedna tyčka byla zlomená a dole jí kousek chyběl. Skulina byla velká tak akorát, aby se protáhl ven.

Toník se ocitnul v králičím ráji. Aspoň mu ti tak připadalo. Hned za plotem rostly velké hlávky zelí, vedle sladká mrkvička a ještě kousek dál fialové kedlubny. Samé dobroty! Toník nevěděl, do čeho se pustit dřív. Tady se mu bude líbit, tady už zůstane, rozhodl se. Svět je přece jen krásné a vlídné místo k životu! Okusoval šťavnaté listy zelí, hryzl několikrát do červeného vršku mrkve a pak usnul s plným bříškem v záhonku mezi rajčaty.

Zdálo se mu o slepicích z rodného dvorku a o babičce, jak mu nalévá vodu do misky. Ale proč jí lije i na něho? Náhle se probudil. To nebyl sen, to na něj opravdu padaly kapky vody. Pršelo! Toník honem hledal úkryt a našel ho pod listím rebarbory. A nebyl tam sám. Leželo tam něco kulatého a zabíralo mu to místo. Zkusil to odstrčit packou, ale bolestivě se popíchal. Najednou se to klubíčko pohnulo. Toník uskočil a vylekaně se díval do očí nějakého divného zvířete. Strachy se ani nedokázal pohnout.

„Proč na mě tak koukáš? Tys ještě neviděl ježka?“ zeptalo se to zvířátko a králík musel přiznat, že ne. Ježek zakroutil nevěřícně hlavou:

„Co je to za nevzdělance“, brumlal si pro sebe a odcupital hlouběji pod rebarboru.

Zmoklý králík seděl pod velkým listem a vzpomínal, jak mu bylo dobře v suché a v teplé králíkárně. Nehrozilo mu tam žádné nebezpečí od neznámých tvorů. Začalo se mu stýskat dokonce i po mouchách a rád by se vrátil.

Jenže i kdyby nepršelo, našel by cestu zpátky? Déšť ustal až odpoledne a zase vysvitlo sluníčko. Toník si usušil promočený kožíšek, ale už se mu ve světě pranic nelíbilo. Ležel na cestičce mezi záhonky a byl moc nešťastný.

„Tak tady jsi! Až sem ses dostal, ty tuláku!“ Toníkovi se rozjasnil svět. To byl hlas babičky! Našla ho! Vrátí se domů! Babička odložila motyčku, kterou se chystala okopávat zeleninu a zvedla Toníka do náruče.

„Tak pojď, ty ušatý nezbedo, odnesu tě zpátky do králíkárny“, hladila ho babička po hřbetě a za chvilku už ležel na svém místě, ve svém kotci a bylo mu krásně.

Často a rád vyprávěl králík mouchám o své dobrodružné výpravě do velkého světa. Ale že se mu stýskalo a že se měl dokonce i strach, to si nechal pro sebe.

Králík

Náš malinký králíček,
(stoj + ukazujeme „malinký“)

snědl hodně mrkviček,
(stoj + velké kruhy před tělem)

proto skákat nemůže,
(stoj + ruce i hlava „NE“)

kdo mu asi pomůže?
(stoj + ramena)

Jen si trochu odpočal
(stoj + ruce u hlavy, spíme)

a zas může skákat dál.
(poskoky jako králík)

Králík a ti ostatní

Králík dělá drobné skoky,
(poskakujeme v dřepu)

kohout zase dlouhé kroky,
(dlouhé kroky)

kočka tiše našlapuje,
(chůze po špičkách)

pes se zrovna protahuje,
(protahujeme se na místě)

kachničky se kolébají
(„kachní chůze“ v podřepu)

a dál už to všichni znají,
(stojíme na místě)

jak že chodí zvířátka?
(na místě +ruka kreslí otazník)

Pracovní list „Obloučky“

Dokresli králíčkovi mrkvičky,
spojuj tečky do obloučků.

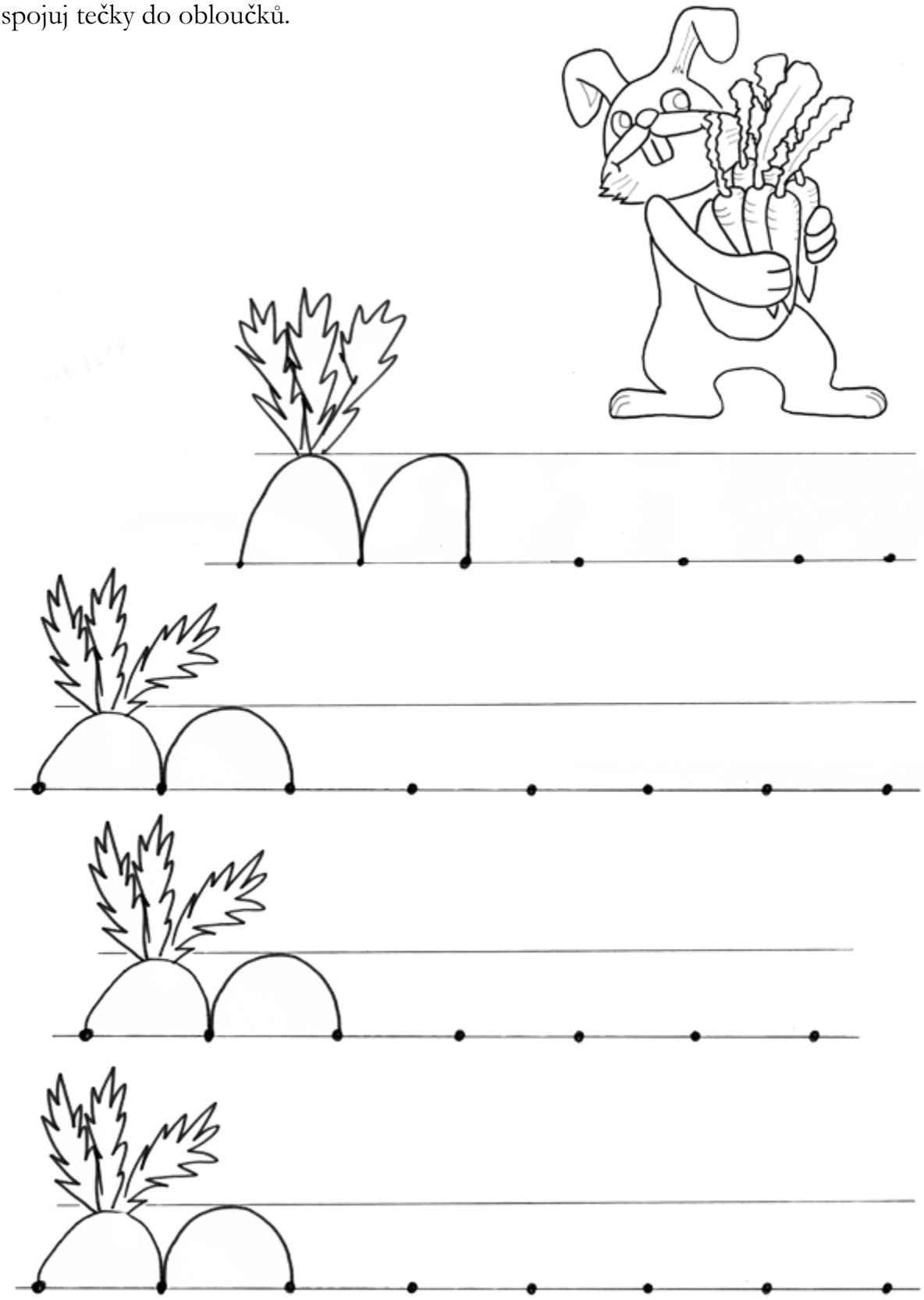

Omalovánka „Králík“

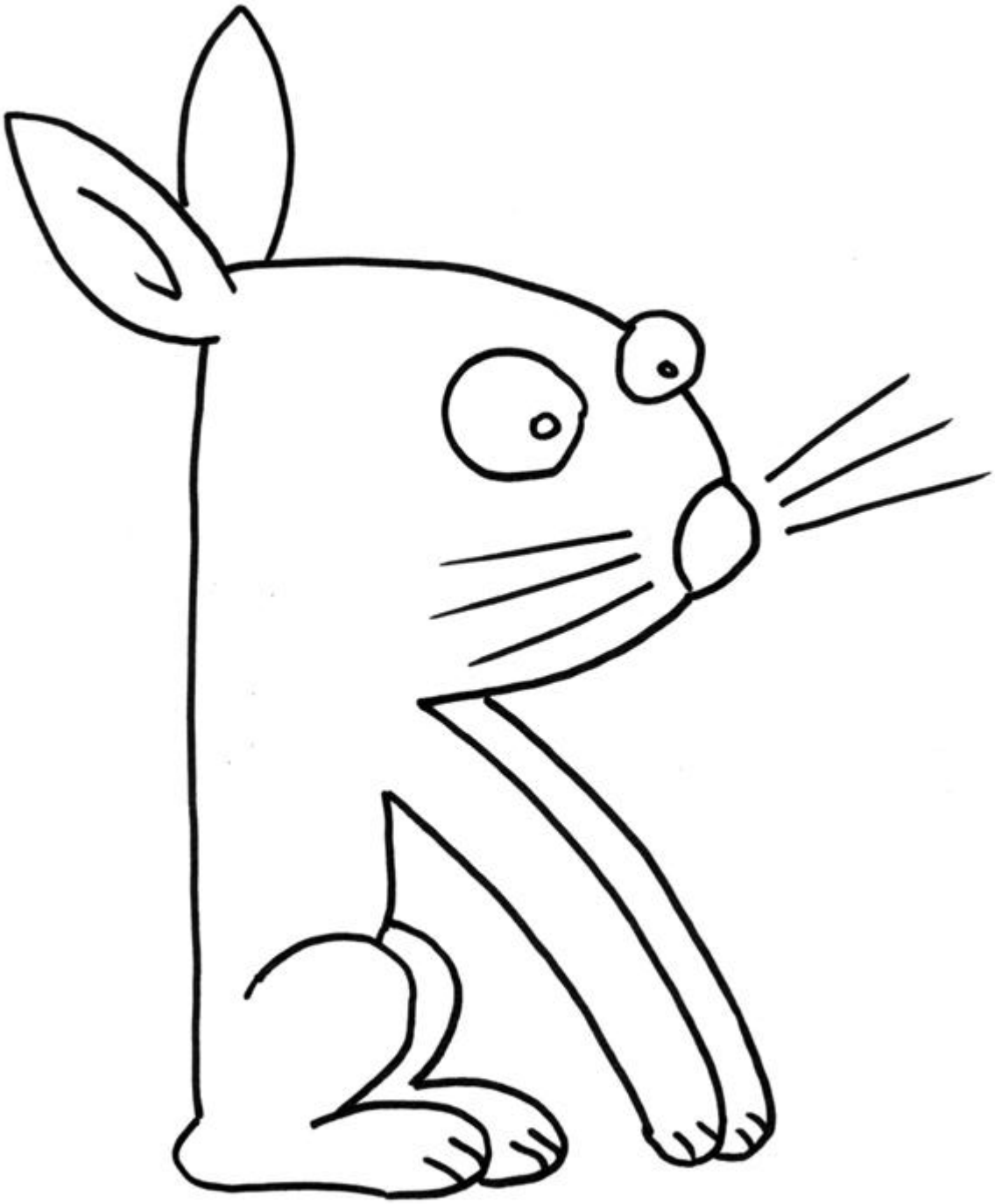

Proč se hrábě zlobily

V městském parku se uklízelo. Léto skončilo, pomalu se blížila zima. Listí v korunách stromů změnilo barvu, uschlo a opadalo. Pokrylo trávník šustivým kobercem.

Pan zahradník svolal své pomocníky, rozdal jim hrábě a přidělil jim místo, které měli uklidit. Cesty a cestičky vykartáčovalo malé autíčko, ale na trávník si netroufalo, proto ho bylo potřeba vyhrabat ručně.

Všichni se dali vesele do práce. Hromádek listí přibývalo. Hrábě se brigádníkům v rukou jen kmitaly. Jediný, komu se moc pracovat nechtělo, byl Bohumil. Chvíli hrabal s ostatními, ale pak ho to začalo nudit.

„Proč bych se honil, však mi práce neuteče, na chvilku si odpočinu“, pomyslel si, odhodil hrábě a posadil se na lavičku. Z kapsy vyndal svačinu a pustil se do ní. Pozoroval, co kde lítá a práce stála. Ostatní už přes své hromady listí skoro neviděli a on pořád ještě seděl a lelkoval. Dokonce si na chvíli i zdříml.

Bylo poledne, když se Bohumil probral. Rozhlédl se kolem sebe a zjistil, že všichni už mají hotovo, jen na jeho místě leží listí skoro netknuté. Po hlavní cestě se k němu blížilo nákladní auto, které sváželo shrabané hromady. Bohumil vyskočil z lavičky:

„Jejda, jejda, to se bude pan zahradník zlobit! Kde jste, hrábě? Přece jste mi neutekly, někde tady jsem si vás položil?“ Bohumil se rozhlížel, ale ať se díval, jak se díval, hrábě neviděl.

Ležely schované v listí a vyčkávaly. Zlobilo je, že je jejich dočasný majitel tak líný a že je jen tak halabala odhodil. Chtěly ho za to potrestat. Bohumil je hledal v listí, neviděl je a šlápl jim na zuby. Násada se prudce zvedla a už tu byl trest za lenost i za nepořádnost! Na čele mu vyskočila pořádná boule.

Nákladák dojel až k němu. Vyskočil z něj pan zahradník a když viděl, že Bohumil nemá svou práci hotovou, spustil na něj:

„Ty jsi mi ale pracant! Vrať mi hrábě a jdi si po svých a už se tady neukazuj!
Lenochy tu nepotřebuji!“

Hrábě podal šikovnému děvčeti, které se hned dalo do práce a ještě si přitom zpívalo. To se jim moc líbilo! Hrabaly o sto šest, takže netrvalo dlouho a bylo hotovo. Park byl uklizený a připravený schovat se pod bílou peřinku, až přijde čas.

Brigádníci vrátili hrábě panu zahradníkovi, aby je uložil do skladu k ostatnímu nářadí. Tam budou do jara odpočívat a potichoučku budou svým kamarádům vyprávět o tom, jak potrestaly lenocha.

Hrábě

Na zahradě u babičky,
(dřepy)

půjčila jsem si hrabičky,
(stoj + hlava „ANO“)

hrabu tam a zase zpátky,
(chůze vpřed a vzad)

hrabu listí na hromádky.
(stoj + ukazujeme rukou hromadu)

Foukne vítr (fíííí) a co se stane?
(stoj + foukáme)

Listí je zas rozfoukané.
(běh po třídě)

Zahradník a listy

Zahradník jde do zahrady,
(chůze po třídě)

s listím si však neví rady,
(chůze + hlava „NE“)

my mu ale ukážeme,
(stoj + ukazujeme na sebe)

hrabat listí dokážeme,
(stoj + hlava „ANO“)

nahrabem ho na hromady,
(ukazujeme, jak hrabat listí)

my si víme s listím rady.
(stoj + ruka ukazuje hromadu)

Pracovní listy „Čárky“

Dokresli zuby pro všechny hrábě.

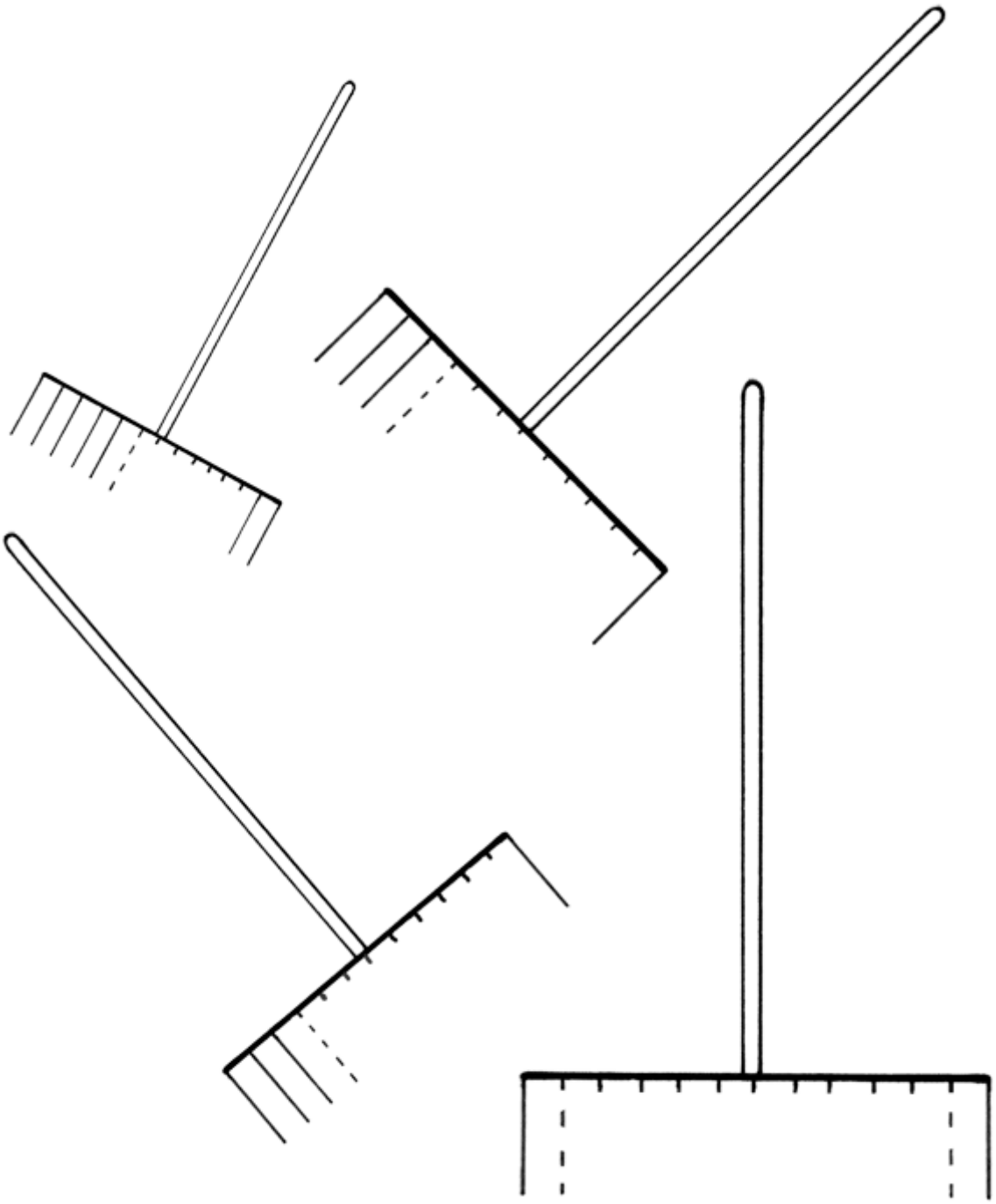

Omalovánka „Hrábě“

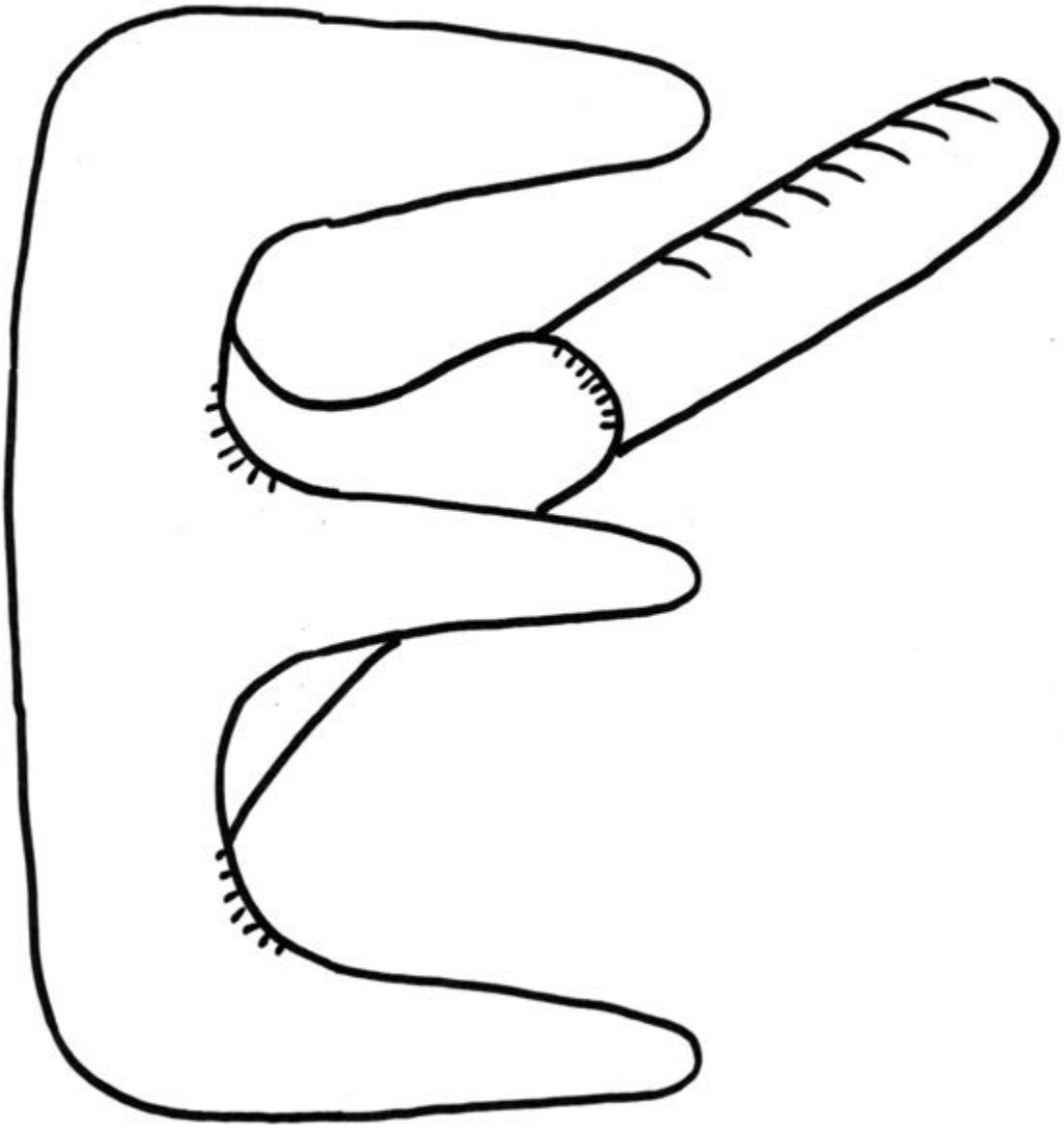

Cesta na dovolenou

Konečně byla všechna zavazadla naložena v autě a rodina mohla vyrazit na dovolenou. Zbývalo jen nakoupit nějaké potraviny. To měli rodiče v úmyslu provést cestou v nějakém městě. Johanka s Matějem pozorovali ubíhající krajinu za oknem auta. Silnice se klikatila mezi poli a netrvalo dlouho, zařadili se do proudu na dálnici. Ujížděli po ní pěkný kousek, než tatínek zablikal, že budou odbočovat. Spletí oblouků a křižovatek se dostali až na parkoviště před obchodním domem.

„To je pro mě úplně nepřehledný labyrint. Tady bych asi zabloudila“, řekla maminka.
„Myslím, že ne! Všude jsou směrovky, které tě bezpečně vyvedou tam, kam se chceš dostat. Horší to bude teď. Tahle veliká nákupní střediska jsou učiněná bludiště. Děti, držte se vozíku, ať se tu neztratíte“, nabádal tatínek své ratolesti.

Za chvilku se nákupní vozík plnil lahvemi minerálek, bochníkem chleba a dalšími nezbytnými potravinami. Nalézt všechno zboží, které potřebovali, dalo trochu práce. Projížděli mezi regály, zahýbali tu doleva, pak zase doprava a děti se docela nudily. Kdyby kolem byly aspoň hračky, ale sáčky koření a balíčky sýrů pro ně nebyly zajímavé.

„Víš co, dáme si závod, kdo bude dřív u támhle té uličky“, ukázal Matěj Johance zamýšlený cíl. „Já poběžím z druhé strany“, dodal ještě a zmizel za pyramidou z džusů. Johanka se rozběhla, ale byla pomalejší. „To neplatí. Tys vyběhl dřív. Ještě jednou“, dožadovala se spravedlivého odstartování závodu.

Zatímco se rodiče rozhodovali, jaký koupí salám na svačinu na cestu, děti si krátily čas po svém. Najednou zjistily, že se při své hře dostaly až k mrazícím pultům a ať se rozhlížely, jak chtěly, rodiče nikde v dohledu nebyli. Johanka začala natahovat moldánky, ale starší bráška ji uklidňoval:

„Nebul, najdeme je! Nevzpomínáš si, kde jsme je viděli naposledy?“ Uplakaná Johanka jen kroutila hlavou. Matěj ji vzal za ruku a vedl ji kolem uliček mezi regály. Do každé nahlédli, ale po rodičích nebylo ani památky.

Johanka odmítla jít dál: „Já chci za maminkou!“

Plačící dívenka upoutala pozornost slečny, která rovnala do regálu krabičky čaje:
„Vy jste se ztratily, děti?“ Zeptala se a pohladila Johanku po vlasech.
„Pojďte, pomůžu vám najít vaše rodiče.“ Vedla děti přes celou prodejnu a pak po schodech k zasklené kanceláři, kde je předala paní vedoucí s vysvětlením, co se stalo.

Paní vedoucí vzala mikrofon a v celém nákupním středisku se ozvalo:
„Ztracené děti Johanka a Matěj, čekají na své rodiče v kanceláři.“

Obě děti si zvědavě prohlížely prodejnu z výšky a zároveň na několika obrazovkách. Paní vedoucí jim nabídla bonbony, aby jim čekání na ztracené rodiče lépe uteklo. Johanka sice ještě pofňukávala, ale jen do chvíle, než na jedné obrazovce uviděla maminku s tátou, spěchající nejkratší cestou za nimi. Oba dostali co proto, maminka jim vyhubovala a tatínek se na ně v autě ještě chvíli mračil. Ale dlouho mu to nevydrželo. Děti si budou pro příště určitě pamatovat, že v labyrintu uliček se dá snadno zabloudit a budou si dávat větší pozor.

A rodiče taky. Pořádně se vylekali, když zjistili, že se jim děti ztratily v bludišti mezi zbožím.
To jim ta dovolená pěkně začala!

Bludiště

Po ulicích bloudíme,
(chůze za ruku ve dvojicích po třídě)

kudy domů, nevíme,
(chůze za ruku ve dvojicích po třídě)

autobusem pojedeme,
(chůze za sebou ve dvojicích)

tak se domů dostaneme.
(chůze za sebou ve dvojicích)

Teď už víme pro příště,
(stojíme proti sobě + hlava „ANO“)

že je město bludiště.
(proti sobě + tleskáme se do rukou)

Jak a čím jezdíme

Auta jezdí po silnici,
(běh po třídě)

vlak musí mít kolejnici,
(chůze po třídě + ruce jako vlak – kruhy podél těla)

letadlo si vzduchem létá,
(chůze + ruce jako křídla letadla)

doletí na konec světa,
(chůze + ruce jako křídla letadla)

a po vodě lodě plují,
(stoj + ruce ukazují vlny)

tím vším dnes lidé cestují.
(stoj + hlava „ANO“)

Pracovní list „Najdi cestu“

Vyznač cestu bludištěm.

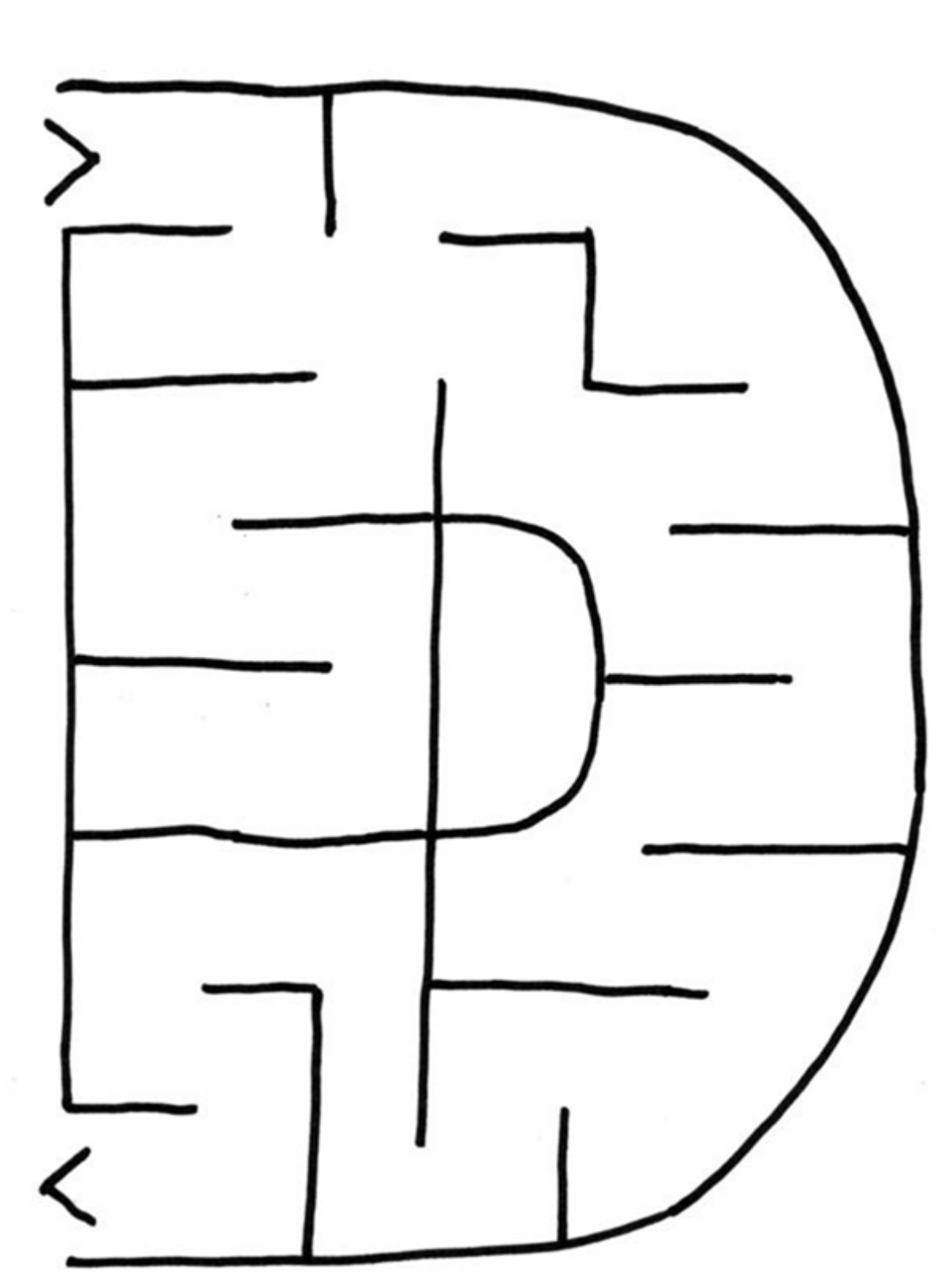

Omalovánka s labyrintem „ Dnes pojedu do školky na odrážedle First BIKE “

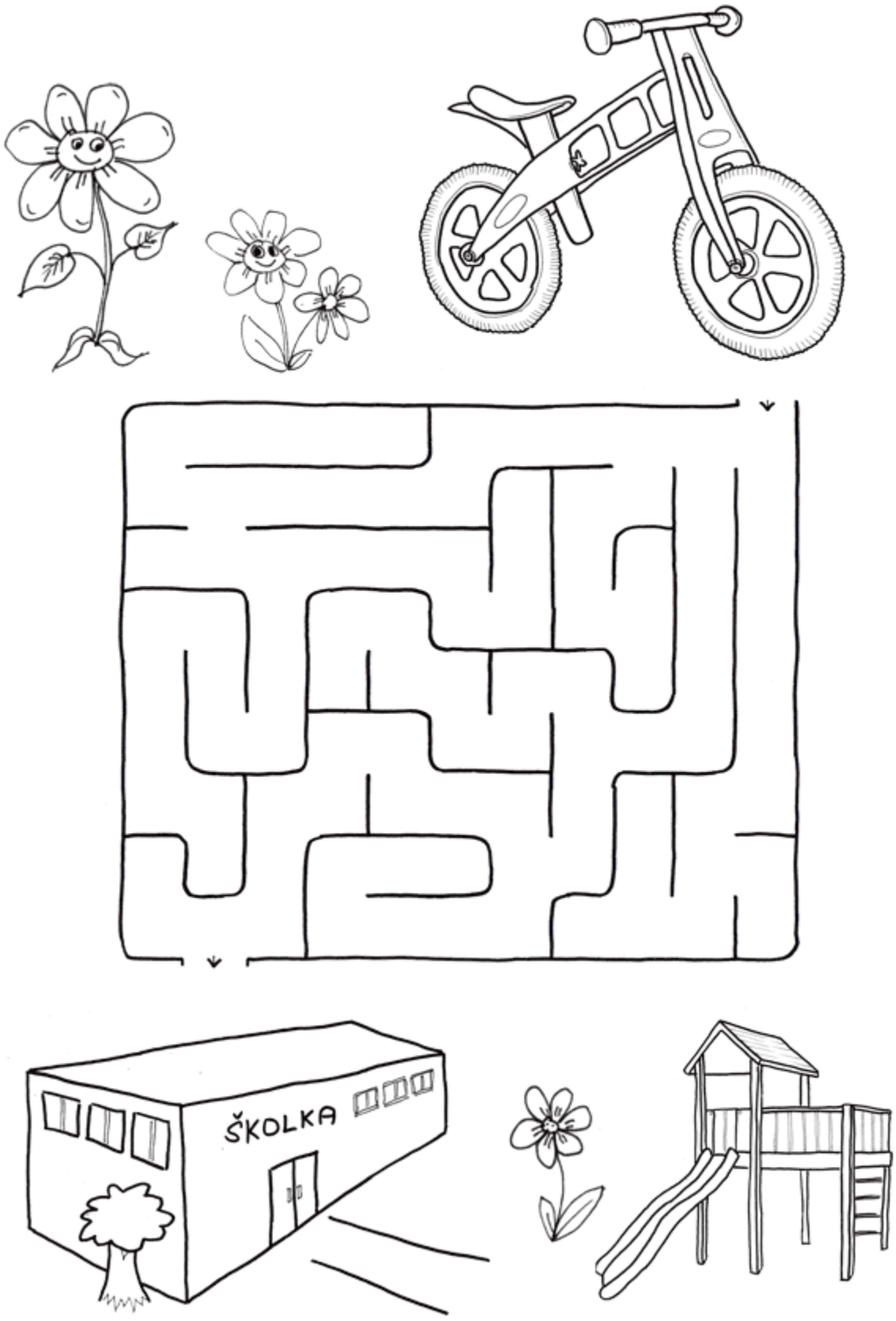

Housenka Terka

Na listu zelí se pásla boubelatá, zelená housenka Terka. Nejprve prokousala jen malou dírku, pak ji rozšířila na větší a ještě větší. Nakonec zůstal z listu jen okousaný pahýl a z Terky vyrostla pěkně baculatá housenka. Už neměla na další zelíčko chuť a začala zívat na celé kolo.

Napadlo ji, že si najde nějakou skulinku pod kamenem, kde si na chvíli zdřímne. Slezla po košťálu dolů a začala hledat příhodné místo. Podlezla pod rodnou hlávkou a mašírovala na svých mnoha nožkách ke druhé. Najednou se jí do cesty postavila růžová hlava. Obě vypískly leknutím. Hlava i Terka. Hlava vklouzla znovu zpátky pod zem a Terka zůstala zkoprněle stát na místě. Zježily se jí všechny chloupky na zeleném těle.

Za chvilku se hlína před housenkou pohnula a hlava se opět vynořila z půdy. Rozhlédla se a vysoukala se na povrch celá. Za hlavou se táhlo dlouhé tělo jako růžový provázek. Žádné ruce, žádné nohy! „Kdo jsi?“ zeptala se housenka. „Tebe neznám, ty nejsi od nás“, prohlížela si neznámého tvora vykulenýma očima.

„Jsem žížala Andula a bydlím tady dole. Nahoru chodím jen málokdy, většinou po dešti nebo v noci, když je zem pěkně vlhká a voňavá. Sucho mi nedělá dobře!“ Žížala se o kousek posunula, aby si mohla housenku lépe prohlédnout. „Kampak máš namířeno?“

Terka zívla a vysvětlila Andulce, že hledá vhodnou postýlku. Žížala jí poradila: „Támhle u třetí hlávky leží pěkný křemen, pod ním se ti bude spát jako v bavlnce! Jen dej pozor na kosa. Létá sem na svačinu. A až se vyspíš, můžeme si spolu dát závody, kdo bude dřív u pažitky. Závodíš ráda?“ Andulka se dívala na ospalou Terku a říkala si, že ta se ve zdraví pod kámen asi nedostane. Usne cestou a sezobne ji kos. Ale to by nebyla Andulka, aby něco nevymyslela. Poprosila o pomoc včelku, která právě letěla kolem s plnými košíčky pylu do úlu.

Terka si to šinula, co noha nohu mine, od hlávky k hlávce. Právě byla uprostřed mezi druhou a třetí, na dohled od křemene, když se nad ní mihl černý stín a Terka zahlédla, jak kos otvírá zobák, aby ji sezobl. Ale co to? Ozvalo se bzučení a kolem kosa najednou kroužil roj včel. Měl co dělat, aby jim uletěl. Terka včeličkám děkovala za záchranu.

„Poděkuj své kamarádce, žížale Andulce, to ona se o tebe postarala. Požádala nás, abychom tě ochránily. Hezky se vyspi!“ popřály Terce a odletěly. Housenka se nasoukala do skrýše pod kamenem a okamžitě usnula.

Žížala Andulka se těšila na závody s Terkou. Hlídala u křemenu, kdy se konečně Terka dosyta vyspí a půjdou spolu soutěžit. Nakukovala do škvírky u země, ale nic tam nezahlédla. Byla tam tma a ticho. Trvalo to dlouho. Potom Andula zaslechla zpod kamene nějaký podivný šramot a najednou, odtamtud vylétl nádherný bělostný motýl s černými skvrnami na křídlech. Zakroužil nad ním a pak usedl vedle žížalky.

„Kde ses tam vzal?“ zeptala se překvapená Andulka a hned pokračovala:
„Viděl jsi tam Terku? Copak pořád ještě spí?“

„Já jsem housenka Terka, tedy vlastně teď už bělásek Terka. Pod kamenem jsem se zakuklila a než jsem se dosyta vyspala, stal se ze mě motýl. My housenky to tak máme, víš?“ a motýlek Terka mávla křídly a letěla, jako by tančila.

„Hmmm! S tebou ale já závodit nemůžu, to by nebylo spravedlivé. Jako housenku jsem tě porazit mohla, ale jako motýla rozhodně ne!“ Pak se zamyslela: „Budu se muset někoho zeptat, jestli se náhodou taky nekuklíme. Ale myslím, že ne. My, žížaly, vypadáme jako provázky po celý život.“ Ještě chvíli se dívala za běláskem a pak vklouzla svou chodbičkou zpátky do podzemí.

Motýl

Poletuje motýl tiše,
(chůze po prostoru na špičkách, ruce mají jako křídla)

křidýlka má jako z plyše.
(chůze po prostoru na špičkách, ruce mají jako křídla)

Dosedne na kytičku,
(dosednout do dřepu)

odpočívá chviličku,
(odpočívat v řepu)

pak poletí zase dál,
(běh po prostoru, ruce dělají křídla)

jako by se dětí bál.
(běh po prostoru, ruce dělají křídla)

Housenka

Housenka si v trávě leží,
(ležíme na břiše)

ona leží, i když běží,
(převalujeme se do stran)

nožičky má na tělíčku,
(na zádech, ukazujeme nohy)

leze, leze na kytičku.
(na břiše – plazíme se)

Pracovní listy „Spoj tečky“

Spoj tečky a obrázek vybarvi.

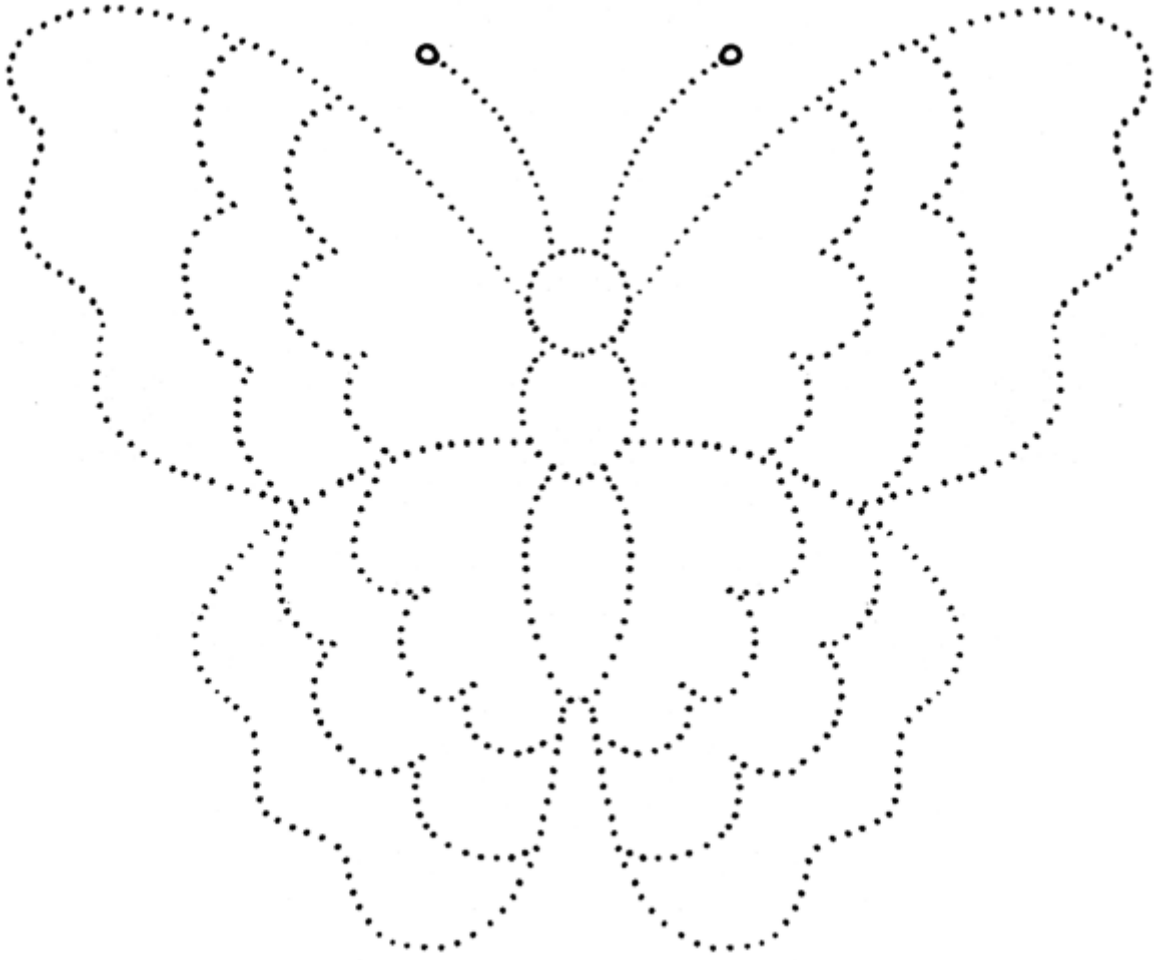

Omalovánka „Housenka“

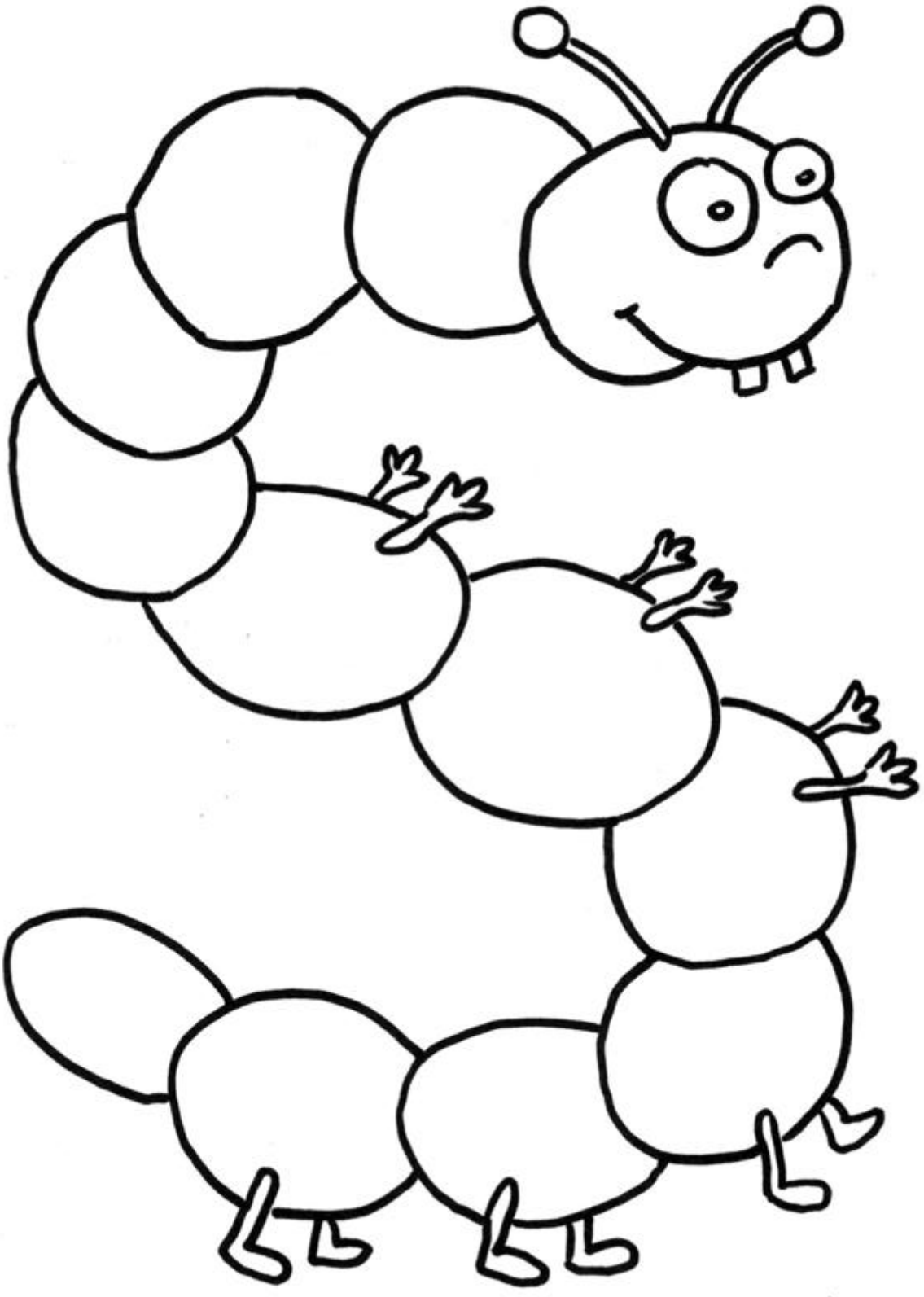

Spadlístek a Malovánek

Skončily prázdniny, sluníčko začínalo ztrácet svou letní sílu a ve svých postýlkách se začali probouzet skřítci Spadlístek a Malovánek. Jsou to podzimní skřítkové, kteří zodpovídají za listí stromů. Aby se správně vybarvilo a ve správnou chvíli opadalo.

Spadlístek má pelíšek hluboko u kořenového mízního jezírka. Začátkem září začnou na jeho dno dopadat první kapičky mízy, která se vrací před zimou z větví do jezírka a ten zvuk Spadlístka spolehlivě probudí. Protáhne se, jedním otevřeným očičkem mrkne do jezírka, spokojeně pokývne hlavičkou, že je všechno jak má být a už šplhá nahoru.

„Malovánku, vstávej, už je čas!“ budí cestou svého kamaráda. „To už je zase podzim?“ Malovánkovi se nechce z peřin, ale povinnost, je povinnost. Vyšplhají spolu až do větví a dají se do práce.

Malovánek je skřítek neposeda, baví ho běhat z místa na místo. Tam namaluje jeden nebo dva lístky na žluto a už peláší jinam. Cestou natírá lístečky jen tak halabala, tu mázne, tam mázne. Tady přidá trochu červené, tam si dá záležet a pak zas chvíli poctivě vybarvuje lístky od kraje do kraje.

„Malovánku, to musíš barvit pokaždé někde jinde?“ Spadlístek za ním nestačí pobíhat a uvolňovat sevření stopek listů. Listí se drží opravdu pevně svých větviček, ale skřítek je na to vybavený kouzelným proutkem. Dotkne se jím pěstičky lístku, ta svůj stisk povolí a už se lísteček klouzavě snáší ze stromu na zem.

„Všechny lístky čekají na barvičky, proto je roznáším všude!“ Přestože odpočatý Malovánek má energie na rozdávání, zpočátku moc práce neudělá, ale naběhá se za celý den až, až! A chudák Spadlístek s ním.

Přejde září, z polí a luk začíná foukat chladný vítr, říjen přejímá svou vládu. Malovánek se už dost nabažil pobíhání a dává se do pořádné práce. Maluje jeden lísteček vedle druhého žlutou barvičkou, sem tam namočí štětec do červené, to aby byla trochu změna. Spadlístek za ním listům uvolňuje stopky a ty se jako barevné padáčky snášejí k zemi.

„To nám to jde pěkně od ruky“, pochvalují si skřítci. Pracují neúnavně, a přesto se zdá, že listí neubývá, pořád je ho na stromě spousta.

Kvapem se blíží listopad. Už podle jména měsíce, kdy má být práce hotová a ještě jí tolik zbývá! Malovánek se rozhodne! Vyleze se svými barvičkami na nejvyšší větev, rozmáchne se a vylije celý zbytek žluté na listí najednou. A červeň taky. Najednou je celý strom v barevném kabátku.

„Tys tomu dal! Tohle nestihnu všechno uvolnit! Víš, kolik to dá práce“, spráskne ruce Spadlístek. Ale poradí si! Vyleze za Malovánkem, stoupne si až na vršíček nejvyšší větvě a zavolá na vítr, který uhání kolem: „Prosím tě, větříčku, pomož mi dokončit mou práci, roznes kouzlo z mého proutku ke všem lístečkům, aby mohly ze stromu dolů.“

„Rád, to já rád!“ Vítr nabere hrst Spadlístkova kouzla a fíííí! Rozfouká ho do koruny stromu. Lístky v tom okamžiku mají volné ručky, pouští se jeden za druhým a plachtí dolů k zemi. Malovánek a Spadlístek obejdou ještě naposledy celý strom:

„Tak Malovánku a pro letošek máme hotovo!“

„Máme, Spadlístku, nikde nezůstal jediný neobarvený lísteček a na zemi jsou už také všechny!“ pochvalují si skřítci a vydají se spokojeně zpátky ke kořenům, aby se uložili zase do příštího podzimu k spánku. Musejí načerpat dost sil. Strom za rok zase o trochu povyroste, vejde se na něj víc listí, takže je čeká i o trochu víc práce. To je úděl skřítků a oni si ani trošku nestěžují. Naopak, svou práci dělají s radostí a spolehlivě.

Jaro

Podívej se, támhle v trávě,
(dřep, rozhlížet se)

kytička vyrostla právě,
(z dřepu do stoje)

čechrá si zelenou sukýnku,
(stoj snožmo, ruce v bok, kroutit zadečkem)

protahuje si barevnou hlavinku.
(stoj roznožmo, opatrně naklánět hlavu)

K sluníčku lístky natahuje,
(stoj roznožmo, ruce natahovat nad hlavou)

ještě se ospale protahuje,
(stoj roznožmo, ruce natahovat nad hlavou)

na louce není jediná,
(stoj snožmo, hlavou „NE“)

protože jaro už začíná.
(stoj snožmo, ruce dělají velká kola před tělem)

Listy

Listy vzduchem létají,
(běh po třídě)

pochytat se nedají,
(běh po třídě)

jeden směr jim nestačí,
(běh na opačnou stranu)

dokola se otáčí,
(otáčíme se dokola na místě)

a když vítr přestane,
(pomalu do lehu)

všude ticho nastane.
(ležíme + potichu říkáme)

Pracovní list „Spoj dva stejné“

Najdi vždy dva stejné lístky a vybarvi je stejnou barvou.

Omalovánka „Lístky“

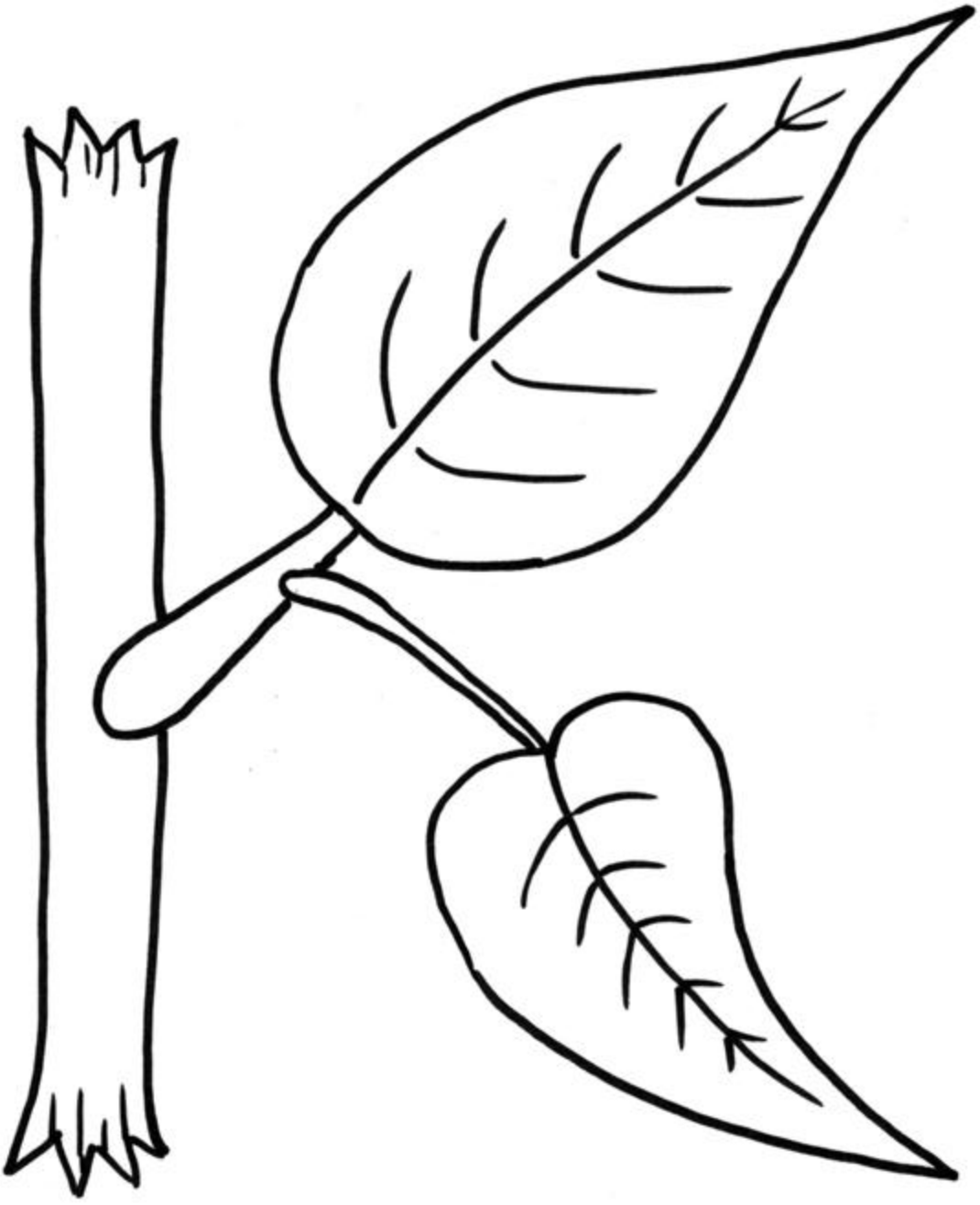

Balónek z pouti

Bára byla s tátou na pouti. Projela se na řetízkovém kolotoči, pohoupala se na houpačce a nasedla i do labutě a nechala se vynést vysoko nad vesnici.

Tatínek jí koupil cukrovou vatu a taky červený balónek, poletující kolem ní na dlouhém provázku. Stačila chvilka nepozornosti a provázek jí vyklouzl z ruky. Stoupal a stoupal, až se zdál malý jako jablíčko. Bára seděla na lavičce a přes slzičky pozorovala, jak mizí v dálce. Nevěděla, co se s balónkem dělo dál. Ale my to víme!
Přeletěl nad vsí, nad lesem a polem, až se ocitnul nad loukou za městem. Na louce pobíhaly děti a bavily se sledováním papírového draka. Měl místo nosu růžovou bambulku, posazenou mezi šikmýma očima a pusu od ucha k uchu. Smál se na svět, na balónek i na vlaštovku letící na sraz před odletem za moře. Smál se dolů na děti i nahoru na sluníčko.

„Tobě se to směje“, mračil se balónek, „tebe tvůj kluk pevně drží, ale co já? Bára mě pustila, když si chtěla utřít bradu, upatlanou od cukrové vaty. Teď nemám ani kde spát. Za chvíli začne zapadat sluníčko, setmí se a já se provázkem určitě zapletu někam do větví stromu. V té tmě si o něj jistě propíchnu kabátek a vypustím se.“

„Nebreč“, řekl drak se smíchem, který mu trvale seděl na tváři. „Vezmu tě s sebou dolů, můj kluk Martin bude rád, že tě má, uvidíš. Zachyť se mi provázkem za střapec za uchem a je to!“ Balónku chvíli trvalo, než se správně zachytil, ale povedlo se! Ještě chvíli s drakem létal oblohou. Najednou pocítili, jak je Martin stahuje dolů, až přistáli na trávníku.

„Jé, kluci, podívejte se, můj drak si přinesl z nebe kamaráda!“ zajásal Martin.
„Vezmu si tě domů.“ Jenže jak se lopotil s rozmotáváním provázku, stačila malá chvilka nepozornosti a balónek byl zase pryč. Opět byl unášen větrem. Ale tentokrát měl štěstí. Vítr se s ním zatočil dokola a odfoukl ho ke stromu na okraji louky. Strom ho zachytil do náruče svých větví a dál prý ho nepustí. Prý si ho nechá pro ozdobu.

Jenže Martin to nenechal jen tak. Položil draka a vyhoupl se na nejnižší větev a už šplhal vzhůru. Naštěstí balónek nebyl nijak vysoko. Uvolnil ho ze sevření větví a omotal si konec provázku kolem zápěstí. Podruhé už si ho vzít nenechá!

Doma zavěsil draka na zeď ve svém pokoji, balónek pustil volně ke stropu a šel za maminkou večeřet. Drak s balónkem si dlouho povídali o všem, co viděli a zažili. Jen balónku se trochu zastesklo po teplé ručce malé holčičky Báry a bylo mu i trošičku smutno, když si vzpomněl na lesklé drobné slzičky, které se jí kutálely po tvářích, když se za ním dívala. Ale co naplat! I balónky, stejně jako děti občas něco ztratí, aby něco jiného zase nalezly. Ten náš červený si našel rozesmátého kamaráda draka.

Fotbal

Venku kluci běhají
(běh po třídě s míčem v ruce)

a do míče kopají,
(stoj + míč v ruce + kopeme nohama)

všichni tiše doufají,
(stoj + potichu)

že alespoň gól dají,
(stoj rozkročný + podáváme si míč pod nohama)

Franta kopl velkou ránu
(kopneme do míče)

a přestřelil celou bránu
(doběhneme si pro míč)

letí, letí, letí míč,
(házíme si míčem a chytáme ho)

tak daleko, až je pryč.
(schováme míč za záda)

Míč
cvičení s míčem

Máme tady dneska míč,
(říká učitelka + drží míč)

hodíme ho rychle pryč,
(hodí nějakému dítěti)

Honzíkovi, Aničce,
(jména dětí ze třídy)

Vášovi a Haničce.
(jména dětí ze třídy)

I ostatní kamarádi
(házíme ostatním dětem)

s míčem by si hráli rádi.

Pracovní list „Najdi stejné“

Najdi a spoj čarou dva stejně barevné míče. Najdi a spoj dva nejmenší míče.

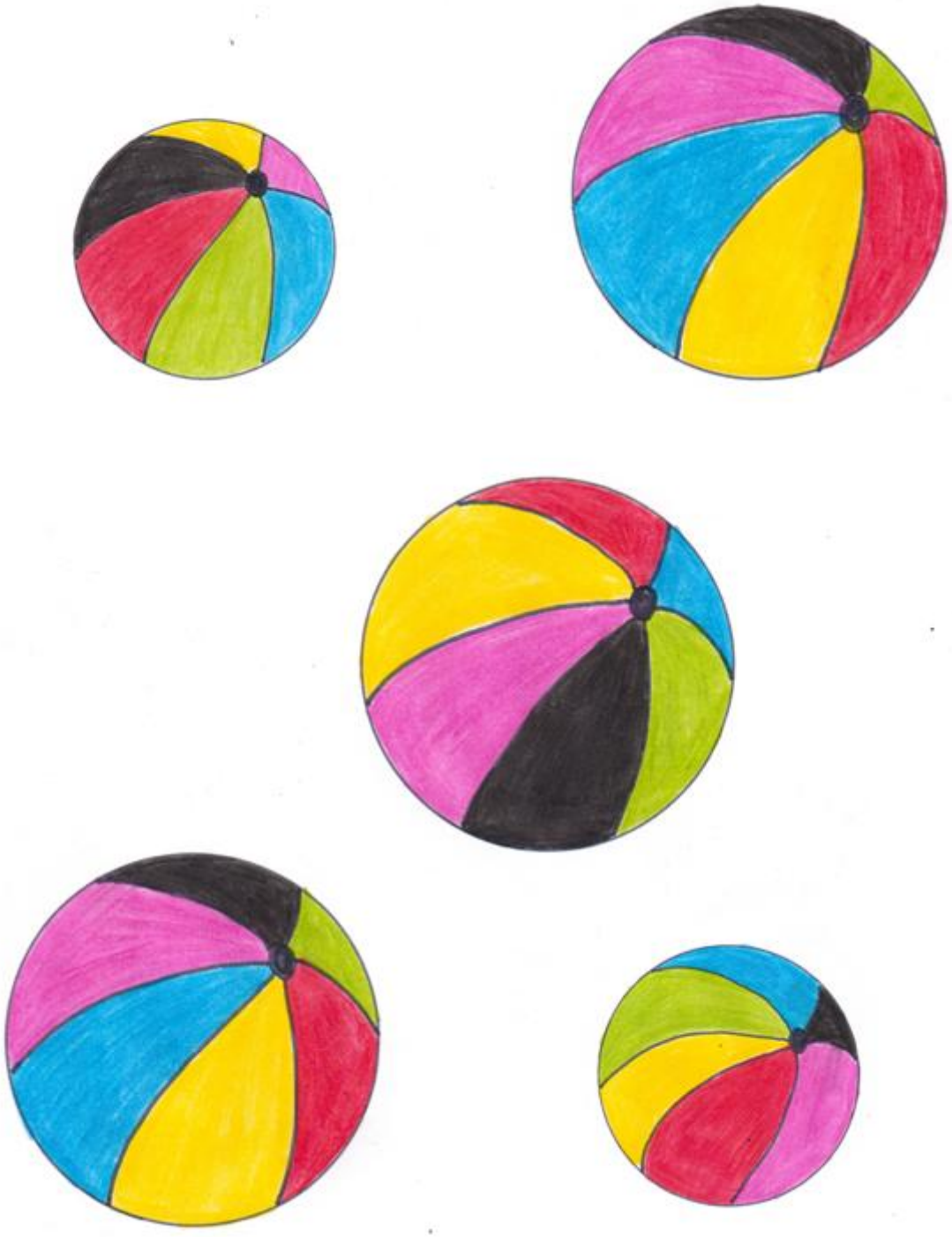

Omalovánka „Nafukovací balón“

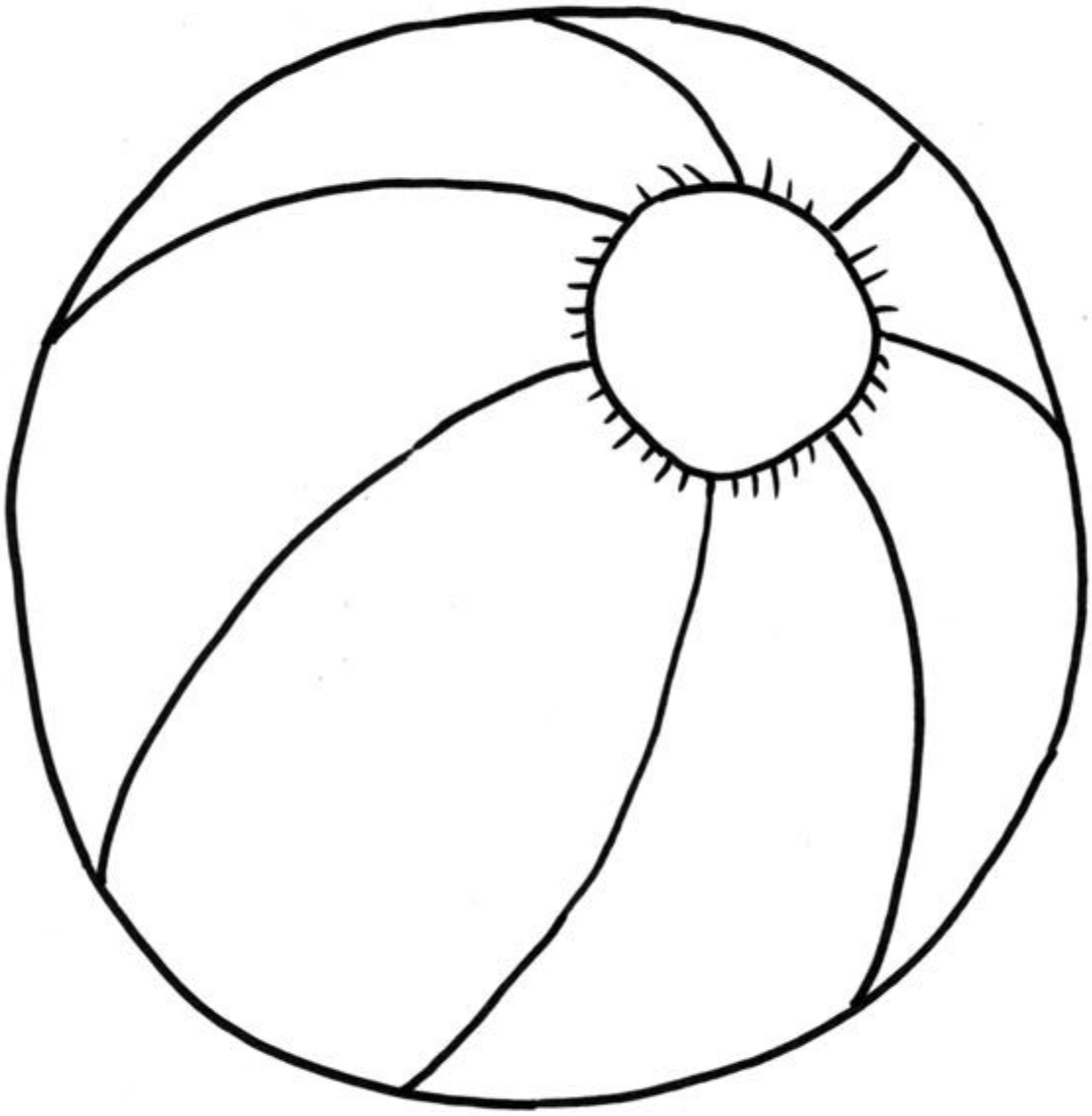

Zelená pastelka

Petřík se chystal na noc k babičce. Než odešel ráno do školky, připravil si na stolek pastelky, aby je nezapomněl doma jako posledně. Moc rád si kreslil.

Pastelky se tísnily v papírové krabičce. „Au, nestrkej do mě, zlomíš mi špičku“, hartusila zelená pastelka na svou modrou sousedku. „A netlačte se nebo tu s vámi nebudu! Nevím, co byste si beze mě počaly. Nenamalovaly byste ani strom, ani trávu, dokonce ani kytičky!“

Ostatní pastelky nevěřícně kroutily tuhami. Co si to ta zelená o sobě myslí. Žádná z nich nemá v krabičce dost místa, ale proč hned vyhrožovat útěkem. Stačí trochu se uskrovnit a vejdou se všechny!

Jenže domýšlivá zelená si vedla svou: „Už mě to tady s vámi nebaví, jste nudné, obyčejné barvy. Žádná z vás sama k ničemu není a nic pořádného nenamaluje. Zato já se bez vás docela dobře obejdu! Klidně sama namaluju třeba les nebo fotbalové hřiště!“ vytahovala se zelená pastelka a šup!, vyskočila z krabičky ven. Kutálela se po stolku až k okraji a nabírala stále větší rychlost. Na jeho okraji už to nestačila ubrzdit a spadla na zem. Nárazem se jí ulomila špička a pastelka zůstala ležet pod židličkou.

Petřík přišel ze školky a hrnul se pro své věci. Moc se k babičce těšil. Začal si všechno ukládat do batůžku. Zvedl ze země i zelenou pastelku. Podivil se sice, jak se tam dostala, ale neměl čas o tom moc přemýšlet. Spěchal, protože maminka už na něj volala, že jim ujede autobus. Hodil batůžek na záda, do náruče vzal zajíčka – plyšáčka a upaloval ke dveřím.

U babičky bylo všechno jako obvykle. Petřík se s ní přivítal, snědl tvarohový koláč s kakaem, pohrál si s pejskem Ferdou a odpoledne uteklo jako voda. K večeru se Petřík posadil v kuchyni ke stolu a otevřel své pastelky. Babička vařila večeři, povídala si s Petříkem a on si přitom kreslil. Nakreslil babiččin domeček i se zahrádkou.

Že chybí zelené pastelce špička, zjistil, až když chtěl namalovat trávník. Požádal babičku, aby mu pastelku ostrouhala, ale ta právě neměla čas. Musela obracet palačinky, aby se nepřipálily. Ale poradila Petříkovi, jak na to:

„Namaluj trávu nejdřív modrou barvou a potom ještě přes ni žlutou. Uvidíš, jaký se stane div. Trávník zezelená!“ Petřík kroutil nevěřícně hlavou, ale zkusil to. Opravdu! Na papíře se objevila zelená tráva!

„Teda, babi, ty jsi tak chytrá“, žasl Petřík, ale ona zavrtěla hlavou:
„Kdepak já! To jsou zákony přírody. Ale to se budeš učit ve škole, až budeš starší!“

Petřík byl zvědavý, jestli to takhle jde i s jinými barvičkami. Babička mu poradila, aby to sám vyzkoušel. A tak Petřík přišel na to, že žlutý citron přemalovaný červenou pastelkou se změní v pomeranč. Hnědá čokoláda, že se dá namalovat smícháním zelené a žluté a na fialové zvonky potřebuje červenou a modrou.

Zelená pastelka zůstala polámaná. Petřík už ji nepotřeboval. Ostrouhala mu ji maminka až doma. Ležela v krabičce a styděla se za svou domýšlivost. Ostatní pastelky ji zase přijaly mezi sebe, protože už věděly, že všechny barvy jsou stejně důležité a že se jedna bez druhé neobejde.

Pastelka

Pastelkou si čmáráme,
(stoj + ukazujeme čmárání rukou)

dlouhé čáry děláme
(stoj + ruka ze strany na stranu)

a za jednu chvilku pouhou,
(stoj + ukazujeme „jedna“)

střídá krátká čára dlouhou,
(stoj + ukazujeme krátkou a dlouhou)

pak obrázek nakreslíme,
(stoj + kreslíme kolečko rukou ve vzduchu)

pastelkami vybarvíme.
(stoj + kreslíme kolečko druhou rukou)

Pastelky

Červená pastelka maluje jablíčko
(kruhy jednou rukou před tělem)

a žlutá pastelka maluje sluníčko,
(kruhy druhou rukou před tělem)

zelená pastelka maluje travičku
(stoj + procvičujeme prsty)

a modrá pastelka maluje vodičku,
(stoj + ruka dělá vlny před tělem)

a když je všechny spojíme,
(ruce spojíme nad hlavou)

barevnou duhu nakreslíme.
(stoj + mírné úklony stranou tělem)

Pracovní list „Horní kličky“

Pokračuj v psaní.

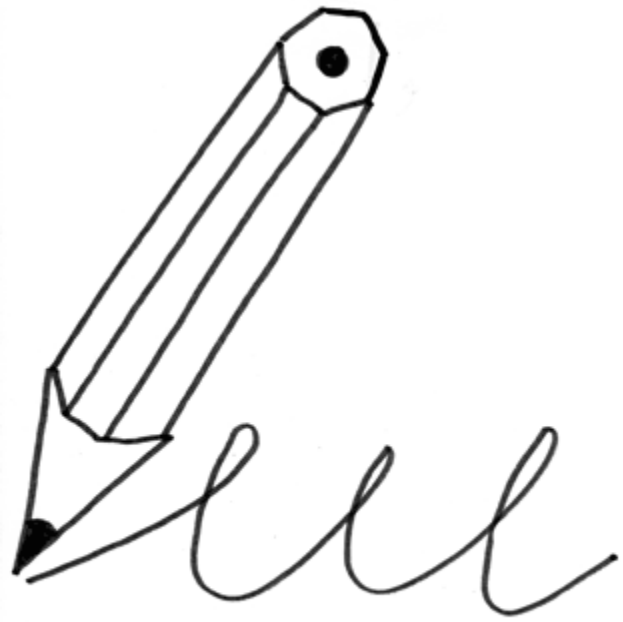

Omalovánka „Pastelka“

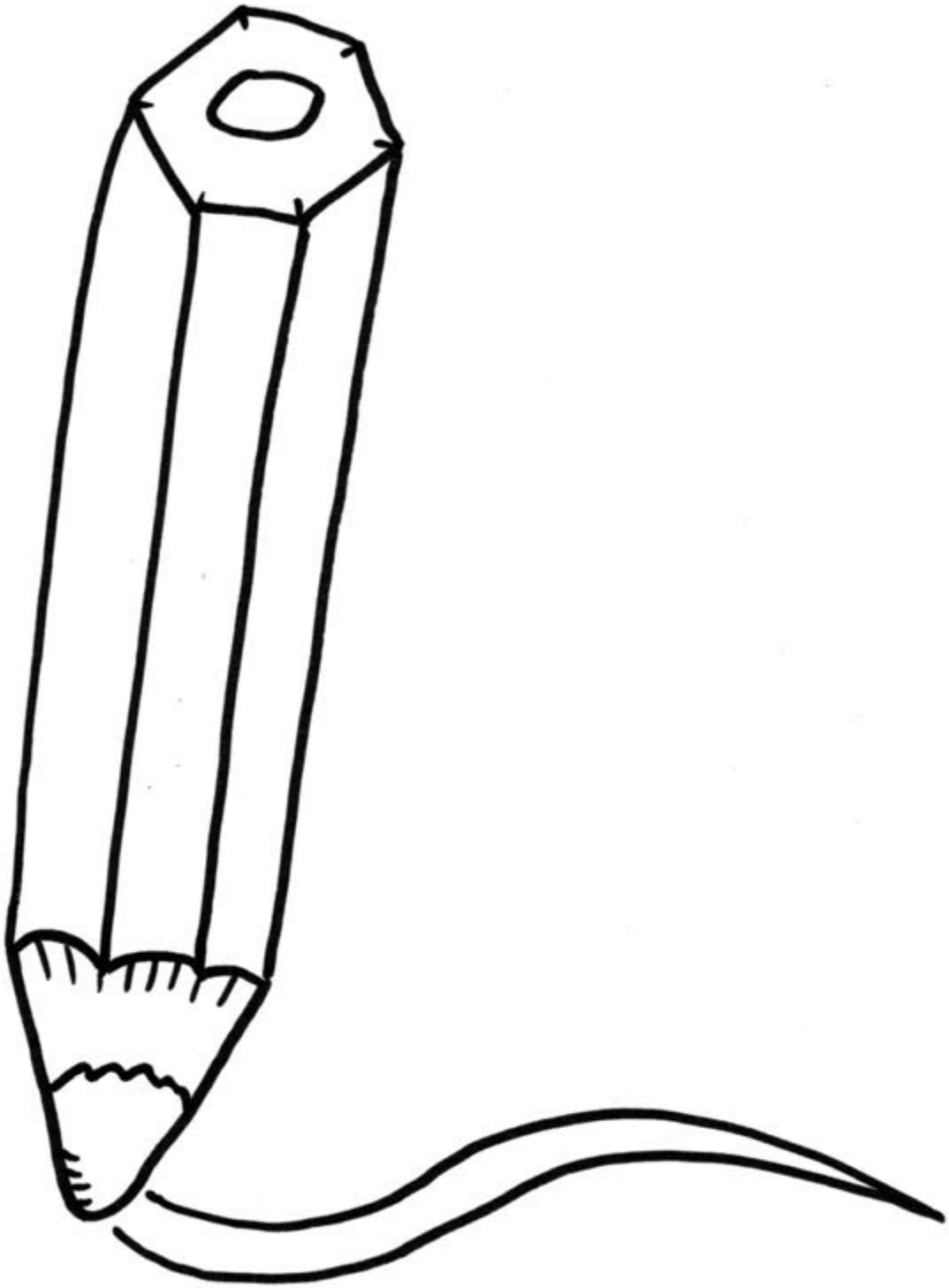

Týdeníčci

Víte, děti, že i každý den v týdnu má svého skřítka nebo vílu? Všichni dohromady si říkají Týdeníčci. Bydlí společně v domečku se sedmi pokojíčky na úpatí duhy a nedají jeden na druhého dopustit.

Pondělín je rozvážný, do ničeho se nehrne, na všechno má dost času. Má rád barvu letní oblohy a takové nosí i tričko. Pod modrou kšiltovkou se mu kroutí pramínky černých vlasů a jeho šedé oči vypadají pořád trochu ospale. Ale to je jen zdání. Přebírá službu první den po víkendu a tak mu chvíli trvá, než se docela probere. Ve skutečnosti je to velice vnímavý a chytrý skřítek.

Úterník je skřítek hromotluk. Jestli se to tak dá o skřítkovi říct. Je ze všech týdeníčků nejsilnější. Má blonďatou, ježatou kštici, modré oči a pořád se trochu mračí. Pod fialovým tričkem se ukrývají vypracované svaly. Neodmítne pomoc komukoliv, kdo ji právě potřebuje.

Středáček je věčně rozesmátý, upovídaný a rozpustilý skřítek, který ovšem ve své kudrnaté hlavičce nosí spoustu nápadů. Zdržovat se v jeho blízkosti je trochu o strach, protože nikdo nikdy neví, co komu zase provede. Ale pod jeho oranžovým tričkem tluče dobré srdíčko, takže jeho šprýmky jsou mírumilovné a dobrosrdečné.

Čtvrtečník je důsledný a spolehlivý, nikdy neslíbí nic, co by nemohl splnit. Je moudrý a pro každého má dobrou radu. Dlouhé vlasy a kulaté brejličky způsobují, že před ním mají ostatní tak trochu ostych. Jeho oblíbená barva trička je červená.

Pátníka vyhledávají ti, kteří potřebují vyléčit jakýkoliv neduh, protože se vyzná v léčivých bylinkách, jako nikdo na světě. Zelené tričko taky nenosí jen tak, pro nic, za nic. Na jeho rezavých, věčně rozcuchaných vlasech, sedí ošuntělý slamák a pronikavý pohled jeho šedozelených očiček funguje jako rentgen. Hned vidí, co komu schází a dovede mu namíchat zdravý a chutný čajíček nebo odvar na obklady. Pod jeho rukama se musí každý rychle uzdravit.

Poslední dva dny v týdnu patří dvěma vílám, Sobotičce a Nedělince.
Jsou to krasotinky plné elánu a nadšení pro všechno, co se kolem nich děje.

Sobotička je tak trochu víc do větru, ráda se baví, poslouchat ptačí štěbetání a tancovat ji baví ze všeho nejvíc. Nikdy neví, kdy přestat. Své bílé šaty a dlouhé tmavé vlasy roztáčí hluboko do noci. Svědčí jí měsíční světlo a rosa v trávě. Celá se jakoby třpytí a tím vnáší radost do srdíček těch, kdo se s ní setkají.

Nedělinka je o něco klidnější, i když i jí tanec učaroval. Přesto ji najdete i zasněně sedět na lesním paloučku a vychutnávat klid volného odpoledne. Ve svých žlutých šatičkách, zahalena ve zlatavém závoji, splývá se slunečním světlem. Pak ho roznáší mezi své přátele i ty, kdo jí přijdou do cesty. Mají ho potom plná srdíčka a na světě je hned veseleji.

Týdeníčci spolu prožívají plno různých dobrodružství a já vám alespoň o jednom z nich povím ...

Křovínkova chaloupka

Jednou navečer seděli Týdeníčci na zápraží svého domečku a povídali si, co nového za posledních sedm dní prožili, koho kde potkali a o čem se dozvěděli.

Pondělín pobavil všechny historkou o rozpustilém štěňátku, které ho celý den neúnavně zlobilo svým nekonečným dorážením a snahou zatáhnout ho do své hry s gumovou hračkou.

Úterník měl v zásobě povídání o tom, jak pomohl zmoklým slepicím, kterým se zavřel vchod do kurníku, protože se uvolnila závora a ony musely v lijáku zůstat venku na dvoře.

Středáčkovo povídání o žabákovi z jezírka v zatopeném lomu, který zkoušel surfovat na vrbovém listu a moc mu to nešlo, všechny výborně pobavilo a víkendové víly švitořily o nových tanečních variacích, které nacvičily s kamarádkami od potůčku.

Pátník přidal k dobru uzdravení víly Jitrocelky, která se neopatrně skutálela do mladých kopřiv.

Jen Čtvrtečník se do všeobecného povídání tentokrát nezapojil. Seděl zadumaně opodál, upřeně pozoroval, jak zapadá sluníčko za obzor a vypadal docela ustaraně. Pondělín si toho povšiml, nedalo mu to a zeptal se přímo: „Copak, že jsi tak zamyšlený? Něco se ti přihodilo, něco tě trápí?“

„Ale, kamaráde, nemůžu přestat myslet na skřítka Křovínka od starého lomu. Přišel za mnou pro radu a já nevím, jakou mu mám dát. Dostal se do zapeklité situace. Zatímco byl celý den venku za prací, do jeho chaloupky se mu nastěhovala černá zmije. Roztahuje se tam, jako kdyby jí chaloupka odjakživa patřila a Křovínek nemá kde bydlet. Věřil, že mu poradím, co s tím, ale mě nic rozumného nenapadá. Ráno zase přijde a já si tentokrát nevím rady a to mě trápí“, postěžoval si Čtvrtečník.

„Pojď si sednout k ostatním a řekni o tom všem, třeba někoho z nás něco chytrého napadne“ navrhl mu Pondělín.

„Máš pravdu“ přikývl skřítek a podělil se s kamarády o svou starost. Všichni hned začali přemýšlet, jak by se Křovínkovi dalo pomoct. Nikdo neměl žádný rozumný nápad, až po chvíli Pátník přišel s tím, že by možná o něčem věděl. Existují bylinky na spaní. Musí se s nimi opatrně, ale když se z nich připraví lektvar odborně, bude vyhráno. Smíchá se v misce s mlékem a ta se postaví na okno Křovínkovy chaloupky. Hadi mají mléko moc rádi, zmije mu určitě neodolá. A až usne, přijde na řadu silák Úterník. Vynese nevítaného hosta z chaloupky a odnese ho až ke třem dubům. Do lektvaru se přidá i kousek nastrouhaného bludného kořene, aby už had chaloupku znovu nenašel a Křovínek v ní mohl žít v bezpečí. Všem se ten nápad zalíbil a tak se Pátník dal hned do práce. Ráno byla lahvička s lektvarem připravená. Týdeníčci s Křovínkem se vydali k chaloupce. Už z dálky viděli, že dveře jsou dokořán otevřené a na terase se rozvaluje černá zmije.

Co teď? K chaloupce se nedostanou, jak tam dají mléko? Ale jsou to chytré hlavičky a poradili si. Sobotička a Nedělinka se daly do tance. Chvíli se točily mezi stromy a pak vyběhly s vlajícími závoji na trávníček před chaloupkou.

Jak všichni doufali, tak se i stalo. Zmijí pozornost jejich ladné pohyby upoutaly natolik, že se stočila do klubíčka a sledovala tanec. Toho využil mrštný Středáček. Prosmýkl se mlázím zezadu k chaloupce, postavil opatrně misku s mlékem na okénko a než bys řekl švec, byl pryč. Víly dostaly od Pondělína znamení, že mléko je na svém místě a tak zase odtančily mezi stromy a zmizely hadovi z dohledu. Netrvalo dlouho a vůně mléka přiměla zmiji k průzkumu, odkud že to přichází. Našla to snadno a bez meškání si na té laskomině pochutnala. Stalo se, co se stát mělo. Za chvíli spala „jak zabitá“. Teď přišla Úterýnova chvíle, naložil si zmiji na svá široká záda a odnesl ji do hloubi lesa.

Křovínek byl šťastný, že má zase svou chaloupku a za odměnu pozval všechny Týdeníčky na malinovou šťávu, kterou vaří z těch nejsladších plodů, které dozrávají na svahu za jeho chaloupkou. Ti si pochutnali!

Střecha

Střecha to je klobouk domu,
(stoj rozkročný + ruce spojené nad hlavou)

ještě komín patří k tomu,
(stoj + ruce připažené)

protože dům bez střechy,
(stoj rozkročný + ruce spojené nad hlavou)

moh' by dělat neplechy.
(poskoky snožmo)

Domečky

Jeden domek stojí tady,
druhý támhle u zahrady,

třetí, čtvrtý u rybníka,
pátý, šestý u lesíka.

Tady jich je nejvíce,
skoro celá vesnice.

Společná hra, kdy jedno dítě chodí mezi ostatními,
kteří sedí na bobečku a čekají, než je pohladí.
Po pohlazení vstanou a stojí jako domečky
(stoj rozkročný + ruce spojené nad hlavou jako střecha),
než se dostane na všechny.

Pracovní list „Horní oblouky“

Vytvoř střechu domu (spojuj obloukem body), oblouk několikrát opakuj (tam a zpět).
Dokresli domečku okna (spoj body a pojmenuj geometrické tvary).

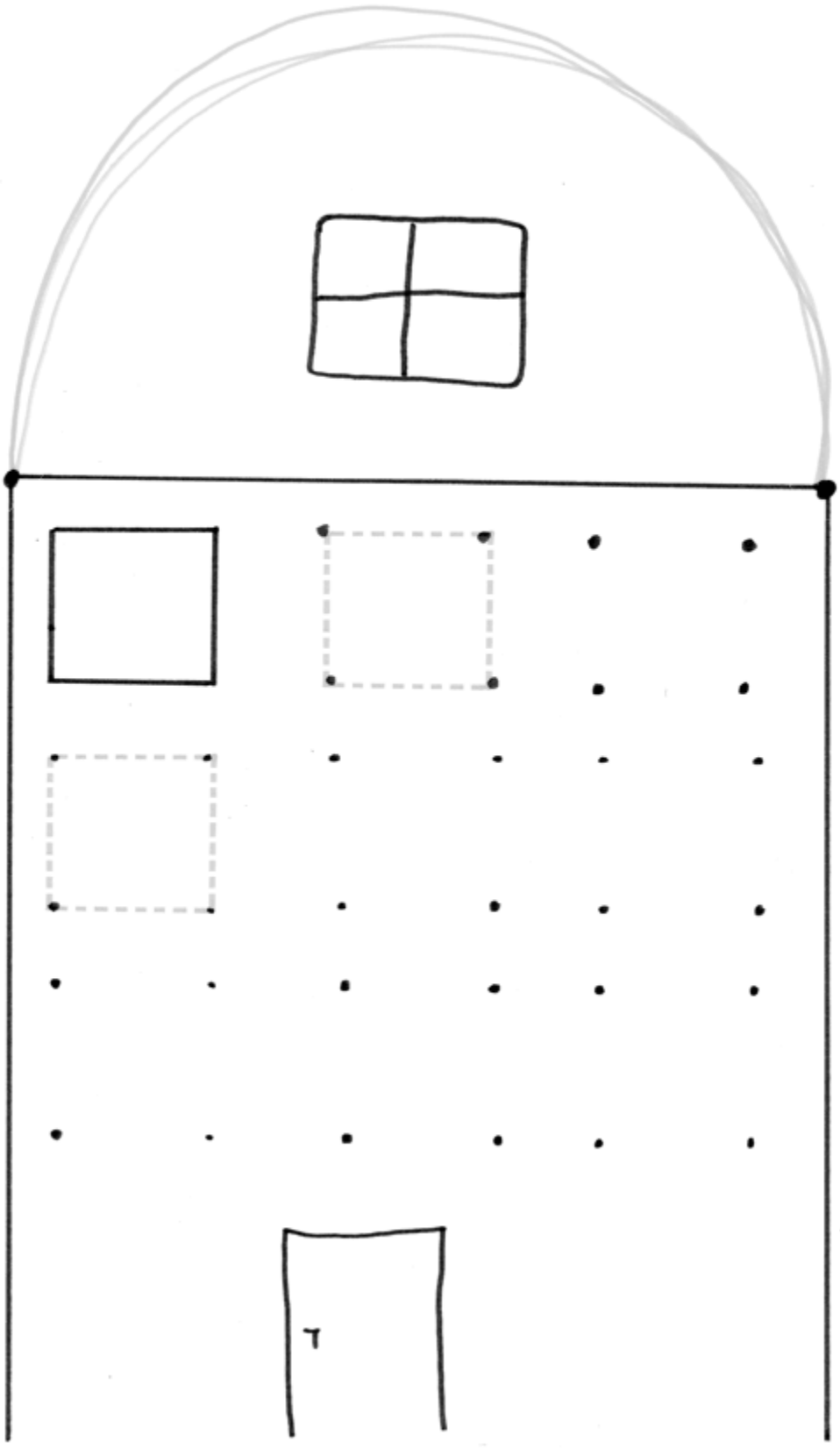

Omalovánka „Domeček“

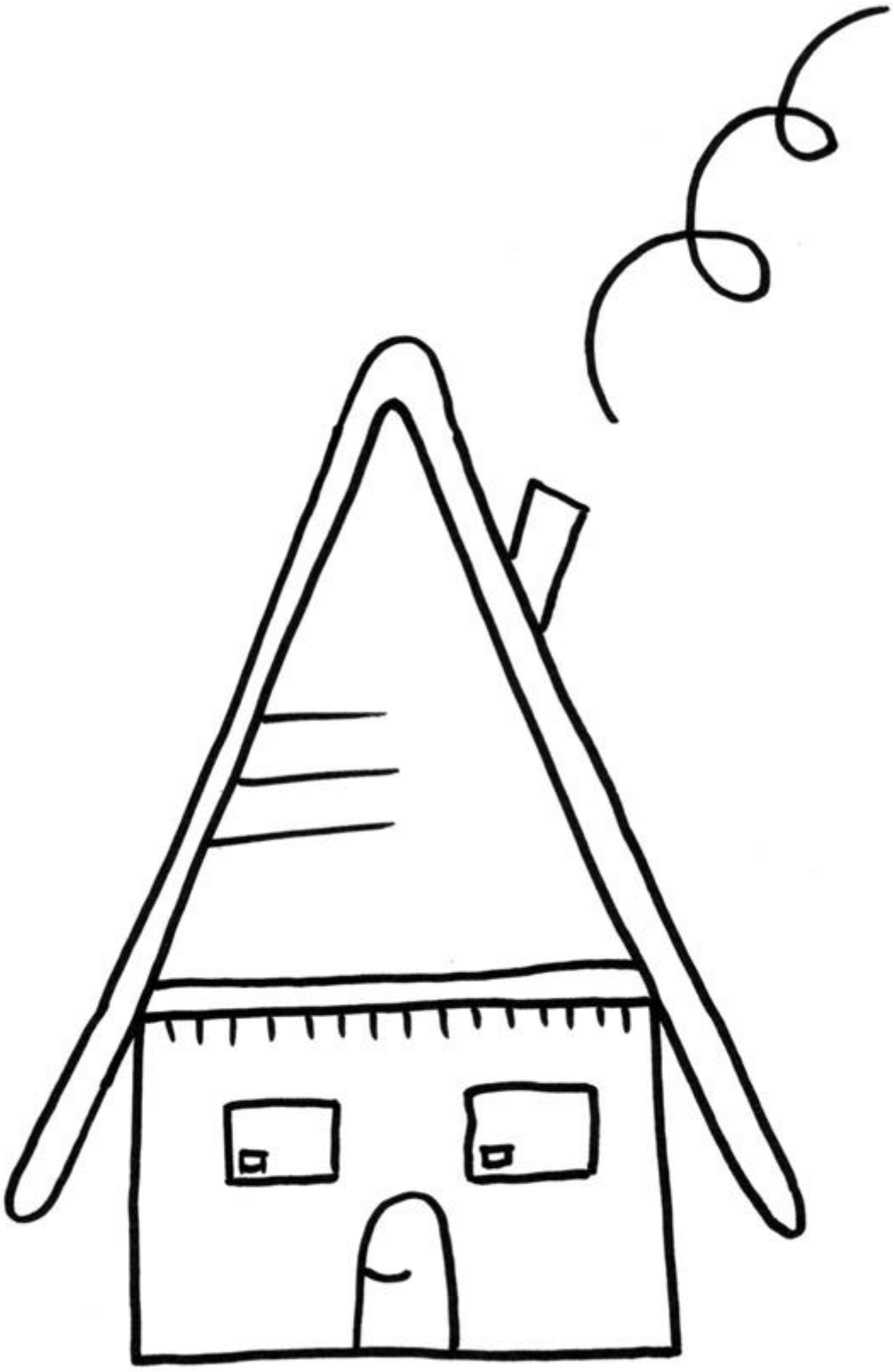

Stydlivé cihly

Kamil stál opřený o plot s rukama v kapsách a pozoroval zedníky, jak zručně skládali jednu cihlu vedle druhé do postýlek z malty a jak je v další řadě šikovně kladli přes sebe. Nový dům rostl pod jejich rukama jako z vody.

Sebral kousek cihly a začal si malovat na chodník. Namaloval domeček, v něm okna a dveře a komín a vedle něj plot a za plotem květiny. Jenže co to? Ne a ne namalovat pěknou kytičku. Pořád mu pod rukou vycházely jen rovné čáry, žádná do obloučku.

Prohlížel si úlomek a zeptal se nahlas: „Proč mi to děláš? Chci namalovat kytky a obláčky a sluníčko a ty kreslíš pořád jen rovně."

Cihla v jeho ruce se ještě víc začervenala: „Ty nevíš, že my, cihly, jsme hranaté kvádry a umíme malovat zase jen hranaté obrázky? Vím, je to nepříjemné, však se za to také stydíme. Právě proto jsme všechny tak červené. Nemysli si, že by se nám nelíbilo malovat jablíčka a jahůdky, ale nám to opravdu nejde. Kéž by se někomu podařilo nás to naučit!"

„Zkusím to", slíbil Kamil. Strčil úlomek do kapsy a utíkal domů.
„Tati, dají se udělat kulaté cihly?" Kamil visel na tátovi očima.
„Proč ne, určitě by to šlo, ale k ničemu by to nebylo! Zkus něco postavit z kuliček! Nejde to. Každá stavba se ti hned pod rukama rozsype."

„Hm. A co placaté cihly, třeba jako koláče? To by šlo?" Kamil se nevzdával.
„Jistě, ale ani to by nemělo žádný smysl. Do domu z takových cihel by táhlo, byla by v něm zima. A ani obrázek by sis na takovou zeď nepověsil!" Tatínkovi bylo divné, proč se na to Kamil vyptává.

„Chtěl bych, aby cihly dokázaly udělat něco kulatého", odpověděl smutně.
„Ale to ony umí! Postaví třeba válcovitou věž nebo kulatou klenbu. Říká se jí kopule. Vzpomínáš si, jak jsme byli o prázdninách na tom zámku? Tam jsi takovou viděl", řekl tatínek.

„Máš pravdu", zaradoval se Kamil. „Ale jak to udělají?" zjišťoval dál.
„To umí zruční zedníci. Taková věž se staví podle výkresů, které jim nakreslí ten, kdo tomu dobře rozumí. Není to snadné, musí se pracovat pečlivě." Kamil vyběhl ven. Vytáhl z kapsy úlomek cihly a chtěl ji poučit. Ale cihla ho předešla:

„Všechno jsem slyšela. Takže když umíme do kulata stavět, musím umět i kulaté tvary kreslit. Pojď, zkusíme to znovu! Prosím tě, pevně mě drž a veď mě, třeba se to tentokrát povede."

A opravdu. Kdo ví, jestli to bylo tím, že si víc věřila nebo tím, že ji Kamil dobře vedl, nakreslila slunce, mráčky, kytičky v zahrádce a vedle nich sněhuláka. Asi ze samé radosti, vždyť ten se tam vůbec nehodil!

Cihly

První cihla, druhá, třetí,
(stoj + ukazujeme na prstech)

pojďte stavět, všechny děti,
(chůze na místě)

každý přidá ruku k práci,
(stoj + ukazujeme ruce střídavě)

není teď čas na legraci,
(stoj + ruce i hlava „NE“)

až dům z cihel postavíme,
(stoj rozkročný + ruce spojit nad hlavou = domeček)

společně se pobavíme.
(poskoky snožmo + tleskat)

Iglú

Velké koule ukoulíme
(stoj + obě ruce dělají kruhy před tělem)

a iglú si postavíme,
(stoj + oblouky před tělem)

uplácat ho musíme,
(stoj + tleskáme)

raz, dva a už bydlíme.
(dřep + ruce jako střecha)

Nedalo to velkou práci,
(dřep + ruce i hlava „NE“)

teď jsme jako Eskymáci.
(dřep + podepřít hlavu rukama)

Pracovní listy „Čáry“

Nakresli vodorovné dlouhé čáry a svislé krátké čárky.

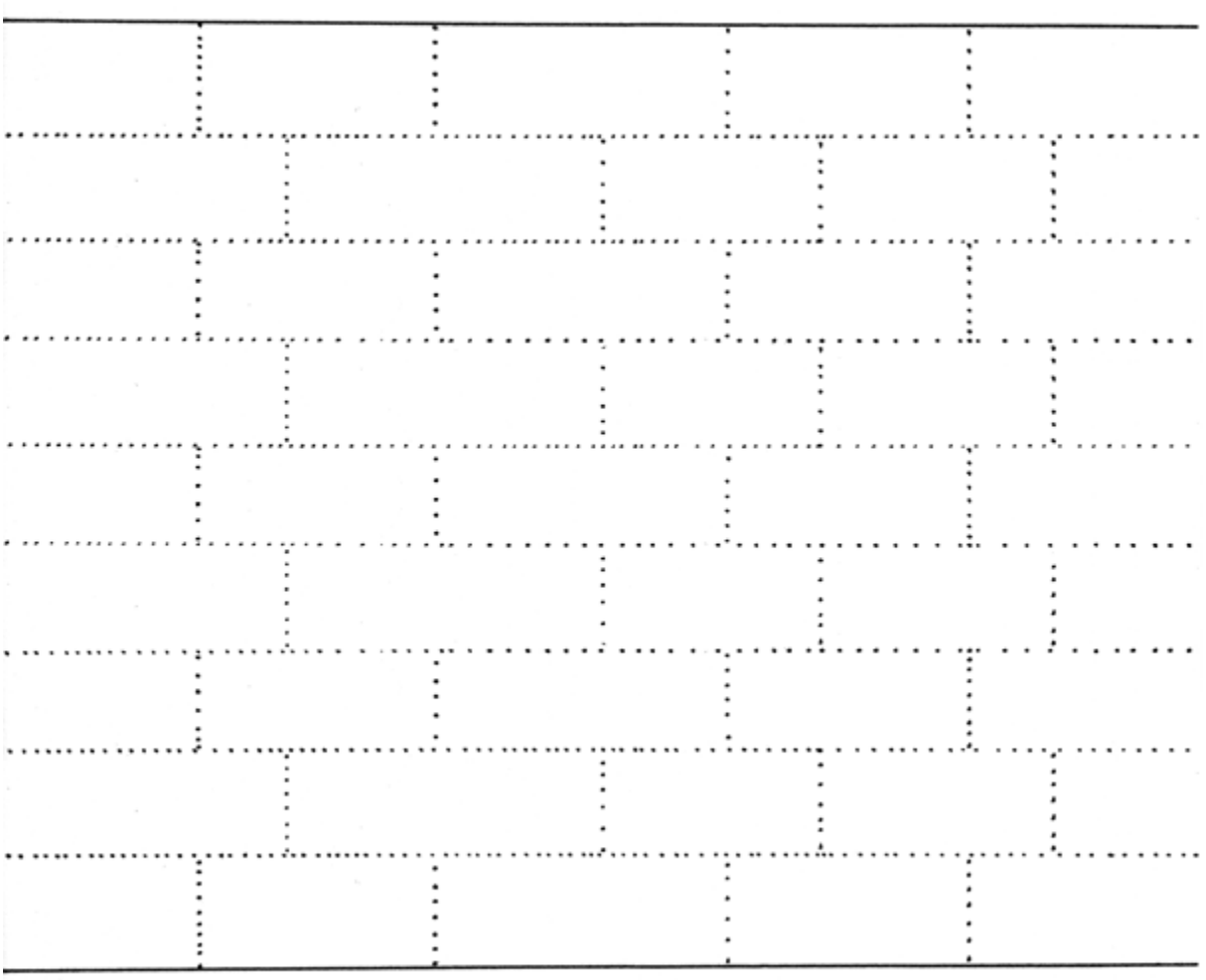

Omalovánka „Cihly“

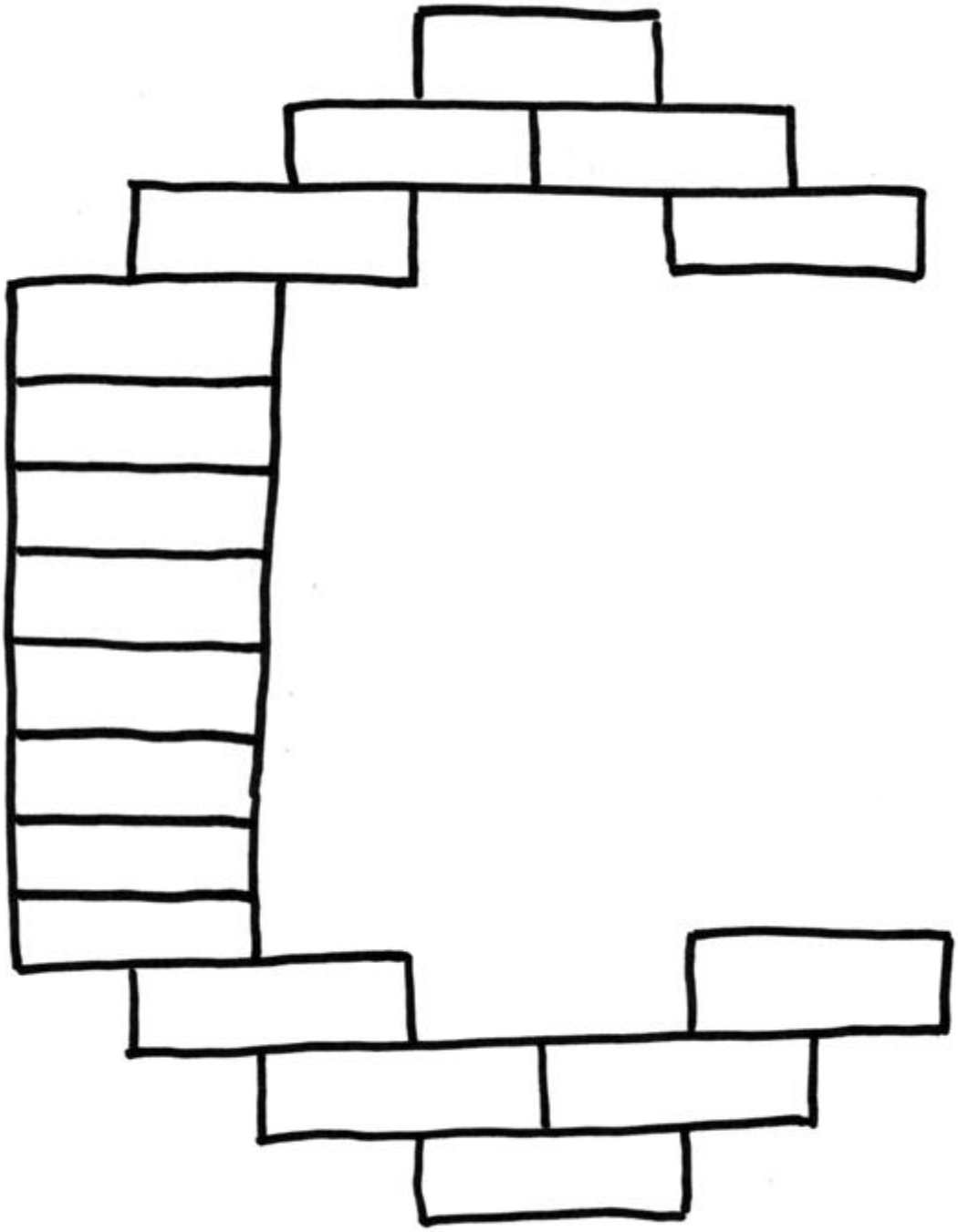

Honzík v Zeleninovém království

Honzík seděl nad talířkem polévky a mrzutě v ní převracel lžící kousky zeleniny. Nabral hrášek a zase ho vylil, pak zas mrkvičku… Jen do pusinky lžící nezabloudil. Kdyby to tak byly jahodové knedlíky nebo palačinky, to by byla jiná písnička, to už by měl talíř vymetený. Ale zelenina! Ta Honzíkovi nejela.

Jak tak seděl a míchal vychladlou polévku, uslyšel podivné funění a hekání. Jen takové tichounké zvuky to byly, Honzík ani nedokázal rozeznat odkud přicházejí. A najednou to uviděl: na okraj talířku se překulil človíček.

Posadil se namalovanému pejskovi za ucho, urovnal si zelené tričko a povídá: „Ahoj Honzíku, copak že nejíš? Nechutná ti zeleninka?“ Honzík zapomněl zavřít pusu údivem. Zakroutil jen hlavičkou a nevěřícně pozoroval návštěvu ve svém talířku. „A to je zlé, to je zlé“, broukl panáček, vysoukal se na krátké nožičky, obuté do zelených tenisek. „Kdo vlastně jsi, ještě nikdy jsem nikoho takového neviděl?“ zeptal se Honzík. „Jsem hrášek, říkají mi Eda a jsem z družiny naší princezny. S naší zemi je teď zle, vydal jsem se do světa lidí pro pomoc, jen nevím u koho ji hledat“, odpověděl smutně panáček. „A co zlého se u vás děje?“ vyzvídal Honzík. „Uvidíš sám, vezmu tě tam, jestli chceš“ nabídl mu hrášek Eda. Honzík byl rád. „Počkej, jsi moc veliký“, zamával ručkou Eda a něco zamumlal. Ozvalo se zasvištění, jako když švihneš proutkem a Honzík stál na okraji talířku stejně maličký, jako panáček hrášek.

Než se stačil vzpamatovat, odvedl ho Eda k hladině polévky a povídá: „Ničeho se neboj a skoč! Chrání tě kouzlo, nic se ti nestane.“ Honzík měl malou dušičku, ale poslechl a statečně skočil do polévky. Chvíli padal a najednou, co to? Stál na pevné zemi, po polévce ani vidu. „Pojď, zavedu tě k naší princezně. Poví ti, jaké nám hrozí nebezpečí“, vedl Honzíka dlouhou chodbou, až došli ke dveřím princezniných komnat. U nich stáli na stráži dva vytáhlí mládenci v zeleném kabátku a bílých kalhotách. „To jsou pórky, palácoví strážci“ představil je hrášek a otevřel dveře. Honzík se rozhlédl po prostorné komnatě plné roztodivných bytostí. Připomínali mu zeleninu, kterou viděl, když chodil s maminkou nakupovat.

V křesílkách kolem stěn seděli v družném hovoru baculaté dámy ve světle hnědých sukních, které vypadaly jako cibulky a s nimi pánové k nerozeznání od paprik a červené, ředkvičkám podobné dívky. Postávali kolem nich mládenci v zeleném, v kterých by každý poznal okurky. Takových osůbek tam bylo mnoho, Honzík si je ani nestačil všechny prohlédnout než došli k princezně.

Seděla na trůně uprostřed komnaty. Dlouhé, zelené vlasy jí splývaly na červené šaty. „Vypadá jako mrkev“, pomyslel si Honzík. Eda je představil: „To je princezna Mrkvička. Jejím otcem je král Celer I. a matkou královna Kedlubna. Poví ti, co naši zemi potkalo.“

Usadil se princezně k nohám a ta začala vyprávět: „Jak sis, Honzíku, jistě domyslel, jsi v Zeleninovém království. Žili jsme tu spokojeně až do chvíle, kdy se v Mlsném království, které s námi sousedí, ujal vlády mladý král Cukr II. Chce si podmanit okolní země a získat tak vládu nad naším i vaším světem. Ovocné království se mu ubránilo, protože jeho obyvatelé jsou ve vašem světě oblíbení a vítaní. Horší je to s námi. Nám hrozí záhuba, protože nemáme u vás zastání. Nemáte rádi zeleninu, raději mlsáte bonbony a cukroví. To krále Cukra II. posiluje a nám to síly ubírá.“

„Počkej princezničko, tomu nerozumím! Vysvětli mi to!“ požádal Honzík. „To je jednoduché. My se staráme o zdraví ve vašem světě. Přinášíme vám vitamíny, ty jsou pro lidi moc důležité, bez nich by nemohli zdravě žít. Vy nás posilujete tím, že si je od nás berete. Tak si navzájem pomáháme. Jenže, teď to vypadá, že už se dlouho nedokážeme králi Cukrovi II. ubránit. Má na své straně čím dál víc dětí, které zeleninu nechtějí jíst a naše království pomalu zaniká. Podívej se kolem sebe. Co vidíš?“

Honzík se rozhlédl: „Vidím smutnou zeleninu. I ty máš povadlé vlásky a smutné oči.“ Princezna pokývala hlavou: „Až král Cukr II. přemůže naše království, pustí se do boje o váš svět. Lidé budou slábnout bez vitamínů, bude jim chybět síla. Děti přestane bavit si hrát, protože je budou bolet zoubky, budou jen netečně pojídat sladkosti a tloustnout a tloustnout. Králi nedá moc práce stát se vládcem celého světa!“

„Ale to by byl moc smutný svět, tomu musím zabránit!“ vykřikl Honzík. „Rád bych se vrátil domů, princezno. Dojím svou polívčičku a hned zítra povím všem dětem ve školce, co jsem u vás viděl a slyšel. Společně se postavíme zlému králi Cukrovi II. Nesmíme dopustit, aby vyhrál.“

Princezna na něj pohlédla svýma krásnýma očima: „Jsi statečný a odhodlaný, Honzíku, věřím, že se ti to podaří. Každý kousek zeleniny, který děti sní, přispěje k naší společné záchraně. Děkuji ti, za celé naše království.“

Pak pokynula hráškovi Edovi, ten vzal Honzíka za ruku, zatočil s ním na místě, něco zamumlal a v tom si Honzík uvědomil, že sedí na své židličce u svého talířku, na kterém stydne polévka. Honem vzal lžíci a dojedl ji, než bys řekl švec. A co víc: zjistil, že mu vlastně docela chutnala. To asi zase nějaké kouzlo hráška Edy! Nebo to je tím, že už ví, jak to chodí v pohádkovém světě. Kdo ví!

Zítra to probere s kamarády ve školce a to by v tom byl čert, aby to Zeleninové království nezachránili. Vždyť to vlastně udělají i sami pro sebe.

Jméno „Honzíka“ můžete samozřejmě nahradit jiným jménem, nebo použít jméno holčičky, chcete-li motivovat dítě ke konzumaci zeleniny ;-) ale nezapomeňte vhodně přizpůsobit text!

Holčička

Byla jedna holčička,
(stoj + ukazují jedničku)

říkali jí Anička (můžeme nahradit jiným jménem)
(ukazují na holčičku s daným jménem)

na procházky chodila,
(chůze po třídě)

občas trochu zlobila,
(poskoky snožmo)

ale teď ta Anička,
(ukazují na holčičku s daným jménem)

je moc hodná holčička.
(stoj + hlava „ANO“)

A my ji máme všichni rádi.
(všechny děti běží k holčičce)

Kruh

Všichni, když si ruce dáme,
velké kolo uděláme,

a pak když už ho umíme,
společně se zatočíme.

Společná hra s dětmi.
Chytneme se za ruce, uděláme kruh a zatočíme se.
Možno využít jen jako básničku k vytvoření kruhu,
nebo jako přípravu k tanci v kruhu.

Pracovní list „Lidské tělo“

Popiš lidské tělo a vybarvi postavu.

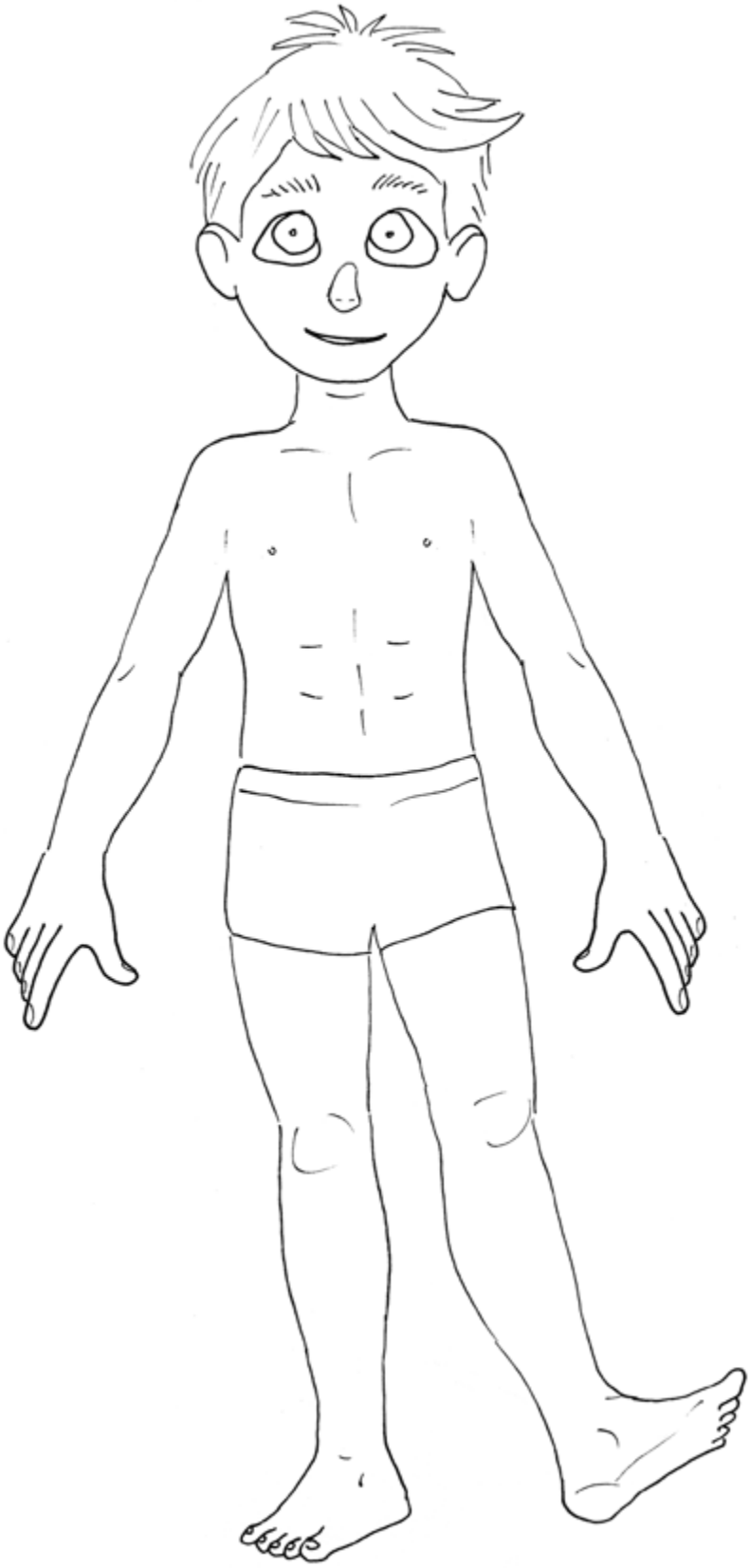

Ukaž části těla:

- uši
- obočí
- oči
- nos
- pusa
- brada
- krk
- trup
- břicho
- ramena
- ruce
- lokty
- dlaně
- prsty
- nohy
- stehna
- kolena
- lýtka
- chodidla

……

Omalovánka „Holčička“

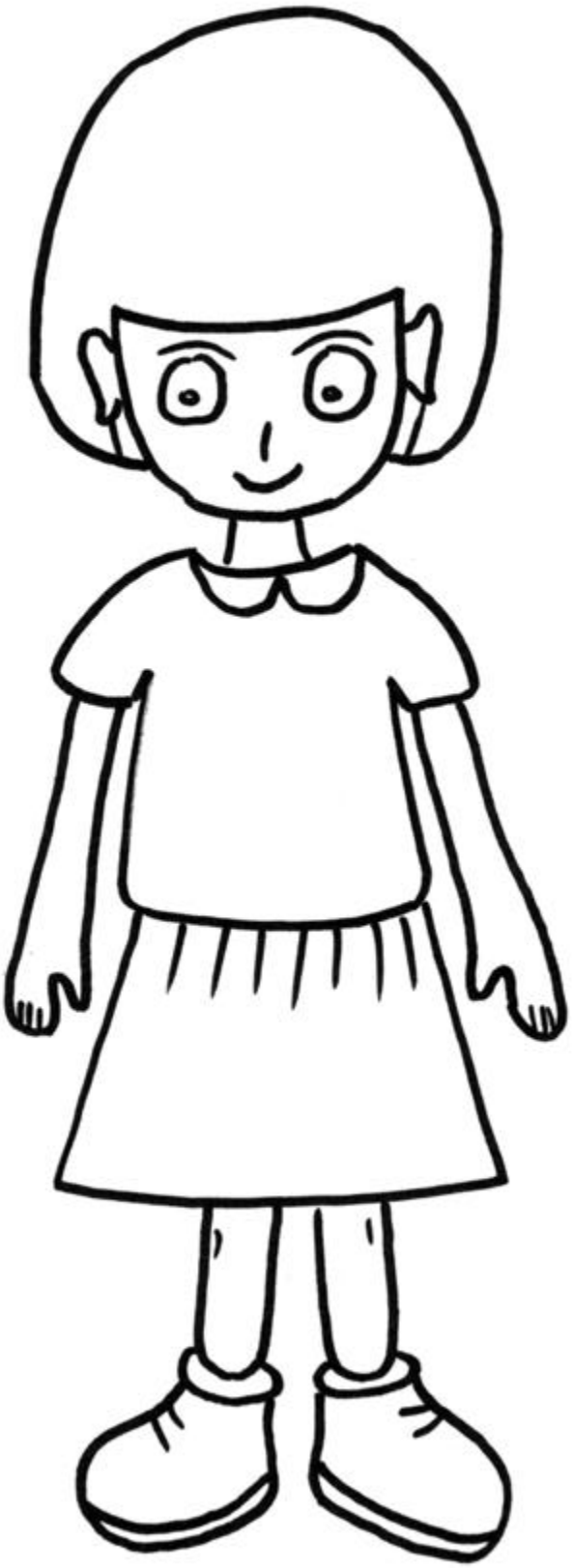

Měsíc a Lucinka

Lucinka ležela ve své postýlce s medvídkem v náručí a ne a ne usnout. Za oknem se na ni usmíval Měsíc v úplňku. Úplněk se říká Měsíci, když září na obloze jako nedělní koláč od babičky. Lucince se zdálo, že na ni Měsíc mrká a něco jí chce říct. Vstala z postýlky a šla k oknu.

„Co bys mi rád pověděl, Měsíčku?“ zeptala se potichoučku.

„Chci tě pozvat na výlet sem ke mně nahoru. Pojedeš?“ Měsíc zvědavě nakukoval do pokoje, jestli nejde maminka a nezažene Lucinku zpátky pod peřinku.

„To víš, že chci! Ještě nikdy jsem na takovém dobrodružném výletě nebyla“, řekla Lucka. „Vezmu si s sebou medvídka, smím?“ zeptala se Měsíce.

„To víš, že smíš. Uvítám vás rád ve svém panství oba. Pošlu pro vás, připrav se!“ A Lucinka se dívala, jak se od jedné hvězdy začal odvíjet paprsek podobný provázku, začal se spouštět dolů a najednou ležel před ní na okně. Vzala ho do dlaně a přitáhla. Po obloze se rozjel malý vozíček sestavený z hvězd a za chvíli zaparkoval u Lucinky v pokoji.

„Nastup si, pojedem“, zavelel Měsíček a než bys řekl „švec“, vystupovali nahoře. Vozíček se vrátil na své místo na obloze a Lucka s medvídkem si podávala ruku s Měsícem.

„Tak pojď, ukážu ti své panství.“ A za chvíli už pluli oblohou a Měsíc upozorňoval Lucku na nejrůznější zajímavosti. Ukázal jí svou zoologickou zahradu. Měl v ní Malého medvěda a Velkou medvědici, Delfína, Labuť, Hada, Štíra a ještě mnoho dalších zvířat, ptáků i roztodivným tvorů. Třeba Draka a Jednorožce. Seznámil ji s Vozkou i Hadonošem a dokonce si směla zkusit i Korunu a pročesat Vlasy Bereniky.

„Všechna ta souhvězdí patří k mému rozlehlému panství, které končí tam, kde začíná svítat. Dál už je Sluneční království, tam moje moc nesahá. Sluneční král je silnější než já. Díky jeho paprskům slábnu a ubývám. Až mě zbaví sil docela, nechá mě na pokoji a já se znovu vzchopím a jakmile pohlédnu v plném lesku k jeho říši, znovu mě udolává. Je tomu tak už od nepaměti a já jsem proti tomu bezmocný. Ale tím se netrap! Už jsem si zvykl.

Pojď, ještě se povozíme po Mléčné dráze ve Velkém vozu. Pak už se budeš muset vrátit, aby ses dobře vyspala. Ráno můžeš dětem ve školce povídat, cos tu dnes večer viděla a zažila.“ Nasedli do zlatem zářícího vozu a fičeli mlžnou dráhou z jednoho konce noční oblohy na druhý. Bylo to podobné jako na horské dráze na pouti. Jen cesta byla delší.

Nakonec Lucinku posadil na Pegasa, zamával jí a okřídlený kůň ji přenesl do postýlky. Lucka ospale poděkovala a vzápětí usnula. Zdály se jí nádherné, hvězdné sny.

Sluníčko

Sluníčko se probudilo
(z dřepu do stoje snožmo, ruce kruh před tělem)

a paprsky zasvítilo,
(stoj snožmo, ukazováčky ukazují na všechny strany)

pohladilo kytičky,
(stoj snožmo, úklony hlavou stranou)

zvířátka i dětičky.
(pohladíme kamaráda)

To vše udělalo jen,
(stoj snožmo, mírný předklon)

aby měli hezký den.
(poskoky snožmo, tleskat)

Raketa

Podívejte, támhle, děti,
(stoj + ukazujeme prstem)

raketa tam vzduchem letí,
(běh na místě)

na zemi vystartovala,
(z dřepu výskok do stoje)

na dlouhou cestu se dala.
(běh po třídě)

Letí, letí na Měsíc,
(běh po třídě)

vidíte ji? A už je pryč.
(stoj + díváme se nahoru)

Pracovní list „Vlnovky“

Dokresli sluníčku paprsky.

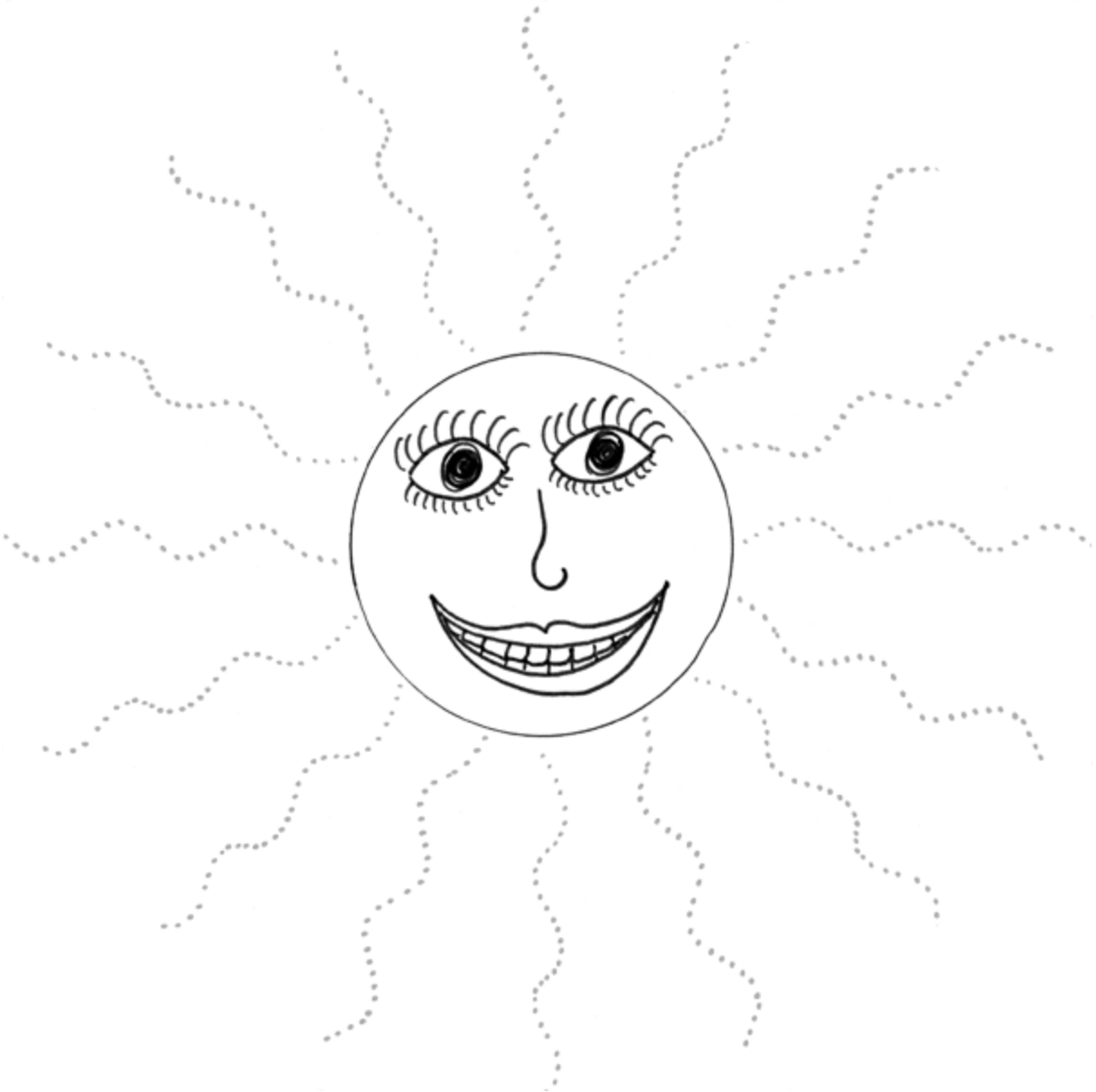

Omalovánka „Měsíc“

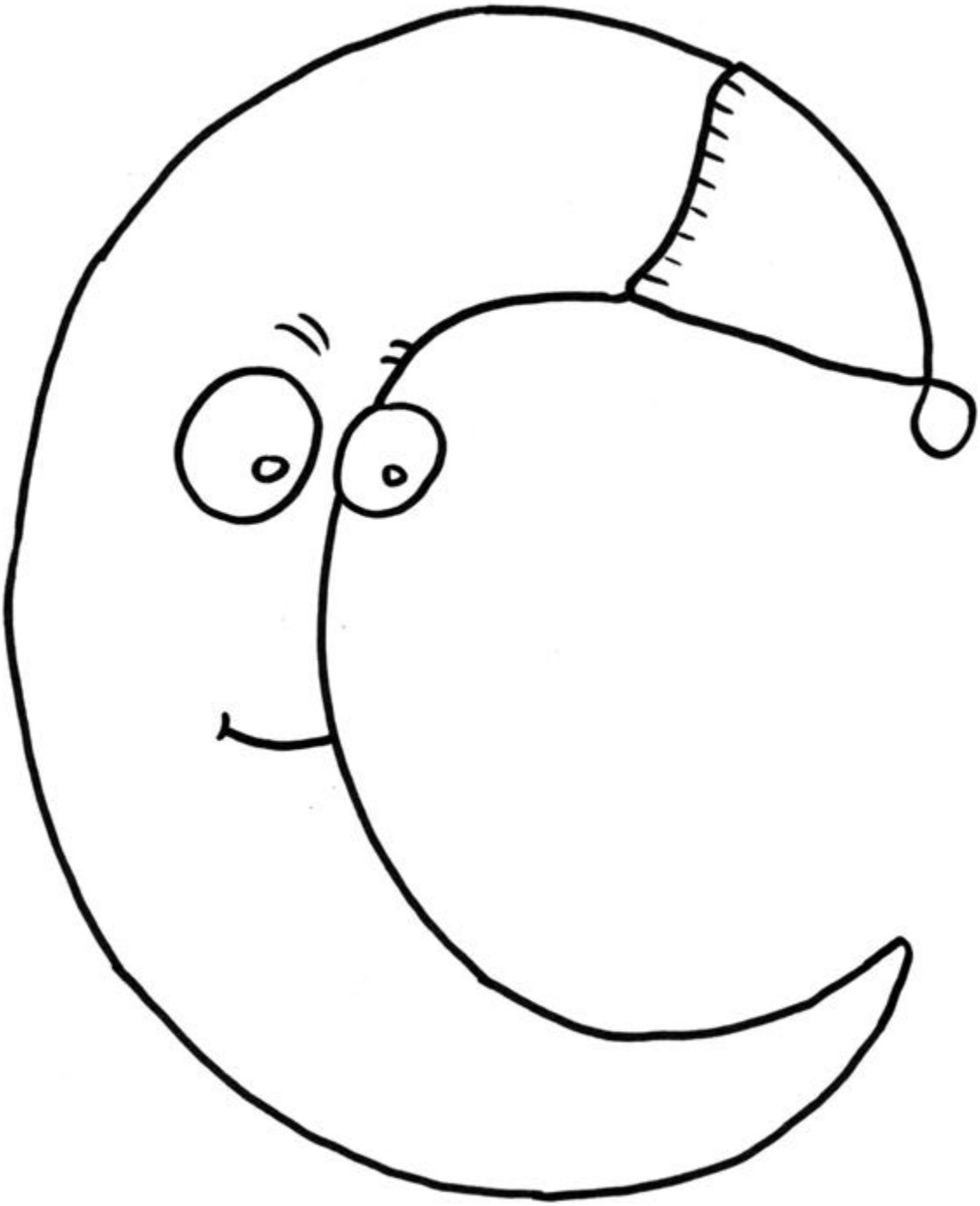

Hvězdičky

Vítek si s tatínkem užíval dovolenou na chatě. Chodili se koupat k nedalekému rybníku, sbírali v lese houby a také opravili střechu a natřeli plot. Večer nemusel chodit spát tak brzo jako doma, a to se mu líbilo. Sedávali u ohně a povídali si. Jednou se Vítek natáhl do trávy a díval se na nebe.

„Tati, co je to tam nahoře, ty zářící tečky?“ zeptal se.
„To jsou hvězdy, Vítku.“

„Tolik hvězd! A kdo je tam namaloval?“
Tatínek se zasmál: „Ale, Vítku, nikdo je nenamaloval. Hvězdy jsou veliká vesmírná tělesa, podobná našemu slunci. Jsou móóóc daleko, takže je vidíme jen jako malinkou svítící tečku.

„A taťko, nemůžou spadnout?“ chtěl vědět Vítek.
„Ne, nemůžou!“ tatínek chtěl ještě něco říct, když vtom pročísla oblohu jasná čára.

„Padala hvězda!“, vypískl Vítek a přitiskl se k tátovi.
„Neboj se, to byl jen maličký meteor. Vždycky v létě touhle dobou se dají pozorovat! Kdysi dávno tudy proletěla velká kometa a nechala za sebou drobné částečky svého ohonu. Říká se tomu meteorický roj. A když tudy naše Země prolétá, s některými těmi částečkami se potká. Jakmile vlétnou do vzduchu, který obklopuje zeměkouli, shoří a na zem vůbec nepopadnou. My to vidíme jako svítící čáru a říkáme, že padají hvězdy. Prý si máme něco přát, když letí a ono se nám to splní.“

„Už se ti něco splnilo?“ Vítek se zvedl na loktech, aby viděl tátovi do očí.
„Jak se to vezme! Přál jsem si mít kluka, jako jsi ty a mám ho! Jen nevím, jestli za to mám děkovat padající hvězdě nebo tvé mamince.“ Taťka cvrnkl Vítka do všetečného nosíku.

„A podívej se, tati, támhle ta nepadá, ta letí pomalu.“
„To je vesmírná stanice, raketa nebo družice. Jsou to stroje, které z vesmíru slouží lidem. Třeba k tomu, abychom mohli sledovat v televizi například olympijské hry z jiného konce světa.“

Vítek chvíli pozoroval letící světýlko a pak začal bloudit pohledem po obloze:
„Tamhle letí taky jedna, ale ta bliká! Červeně a zlatě. Vidíš ji?“
„Ne, ale slyším ji. To bude asi tím, že to není vesmírné těleso, ale letadlo!“ odpověděl mu tatínek a přitom hledal pohledem blikající tečku.

„Teda, tati, na té obloze se děje tolik zajímavých věcí! Není to škoda, že je skoro vždycky zaspíme?“ Vítek se držel táty za ruku a druhou mu ukazoval, kde má hledat to letadlo.
„Taky se ti zdá, že ty hvězdy kreslí na obloze obrázky? Tomu se říká souhvězdí. Třeba támhle ty, podívej se!“ Tatínek ukázal na hvězdy, které vypadaly, jako nakreslený vozíček: „To souhvězdí se jmenuje Velký vůz a ještě je na obloze Malý vůz a spousta dalších.“

„A mají hvězdy také jména, třeba jako lidi?“ ptal se Vítek. „Mají. Ne zrovna jako lidi, ale jména mají. Támhle ta, co svítí tak jasně přímo nad námi, to je Severka a tamta jasná a velká to je planeta Mars a tamhle je Venuše…“ taťka ukazoval na další a další hvězdy a říkal Vítkovi, jak se která jmenuje.
„Víš co, Vítku, někdy si spolu zajdeme na hvězdárnu. Podíváš se na hvězdy velikým dalekohledem. To se budeš divit, kolik jich ve vesmíru je!“ Vítek neodpovídal a tatínek zjistil, že usnul. Usmál se, ještě chvíli se díval sám na hvězdné nebe a pak Vítka odnesl do jeho postýlky. Určitě se mu tu noc zdálo o hvězdách.

Hvězda

Na obloze hvězda sedí,
(sedíme v dřepu)

na zem dolů dlouho hledí,
(dřep + houpeme se)

kouká dolů na lidi,
(dřep + ruce u očí – dalekohled)

moc toho však nevidí.
(dřep + ruce i hlava „NE“)

A proč? To my všichni víme,
(do stoje)

ve dne bdíme, v noci spíme.
(stoj + zakřičíme)

Procházka po obloze
ve dvojicích

Na procházku jdou hvězdičky
(chůze ve dvojicích)

a drží se za ručičky,
(chůze ve dvojicích)

na všechno se dívají,
(chůze ve dvojicích + otáčíme hlavou do stran)

při tom pozor dávají,
(chůze ve dvojicích po špičkách)

neštěstí by bylo rázem,
(držíme se za ruce + točíme se dokola)

kdyby nějaká spadla na zem.
(pustíme se a lehneme si na zem)

Pracovní list „Vinutí“

K měsíčku dokresli hvězdičky (točením).

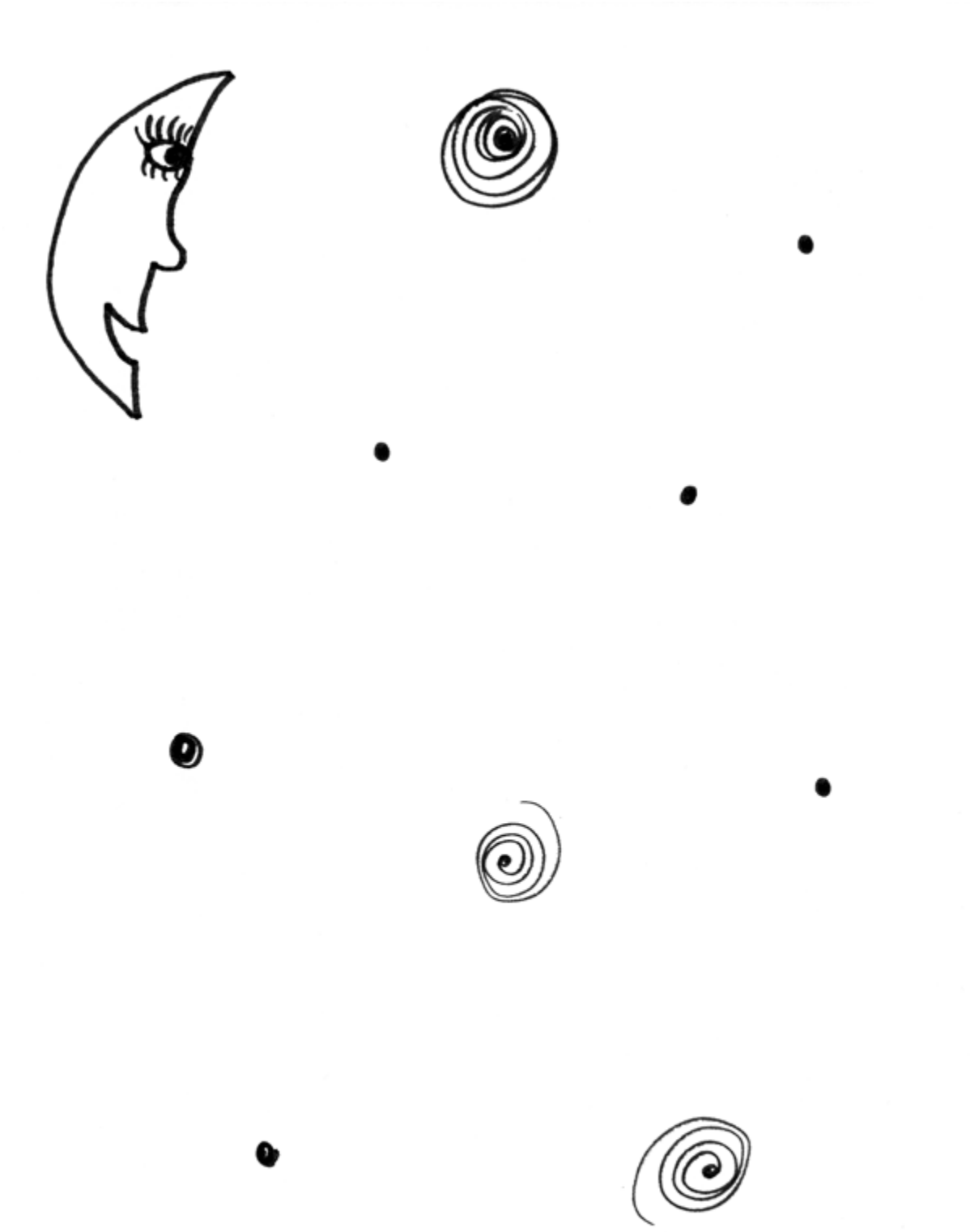

Omalovánka „Hvězdičky“

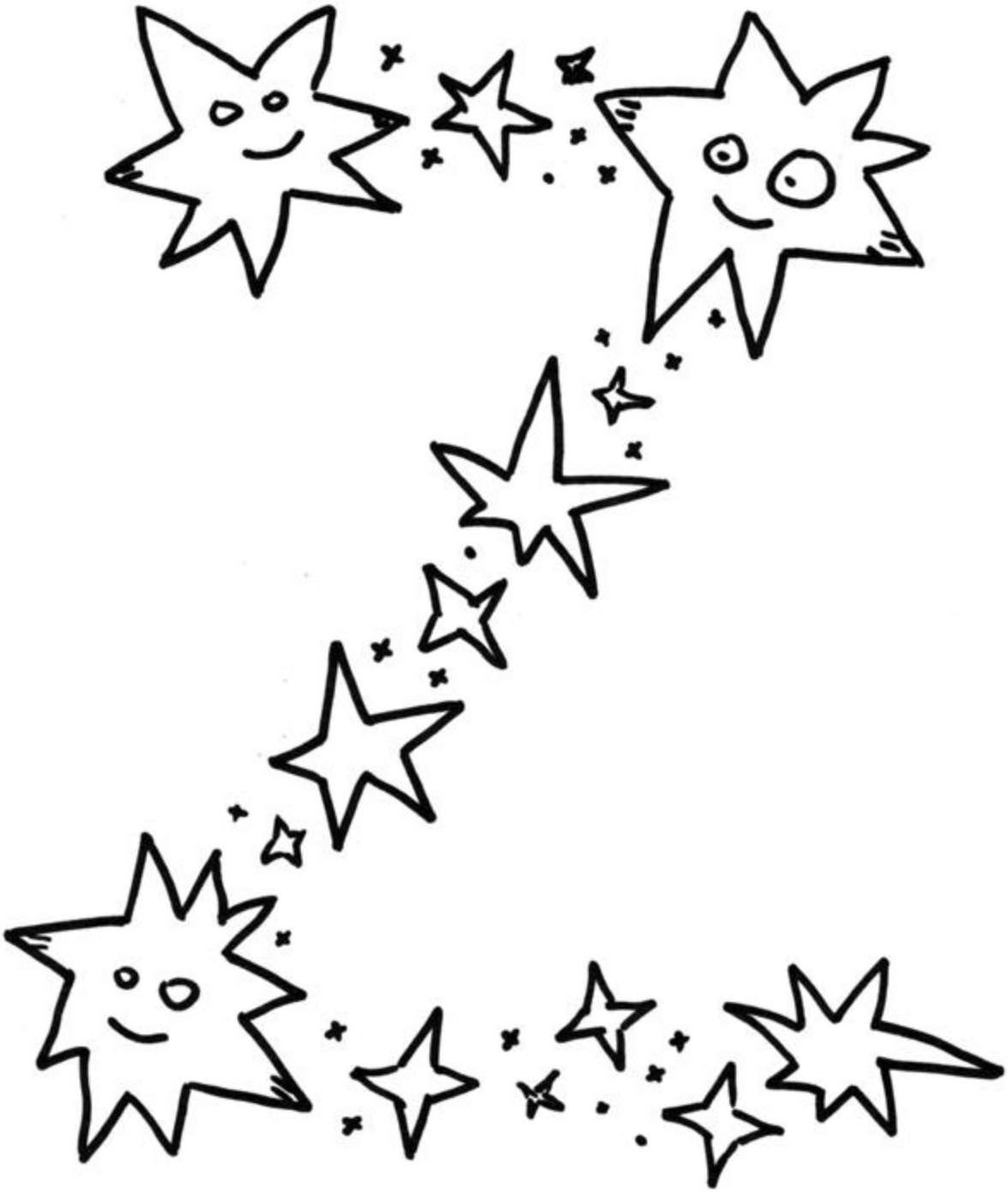

Vylušti tajenku

Obrázky a písmenka, které jsou již napsaná, ti pomohou.

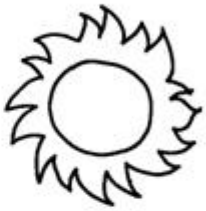

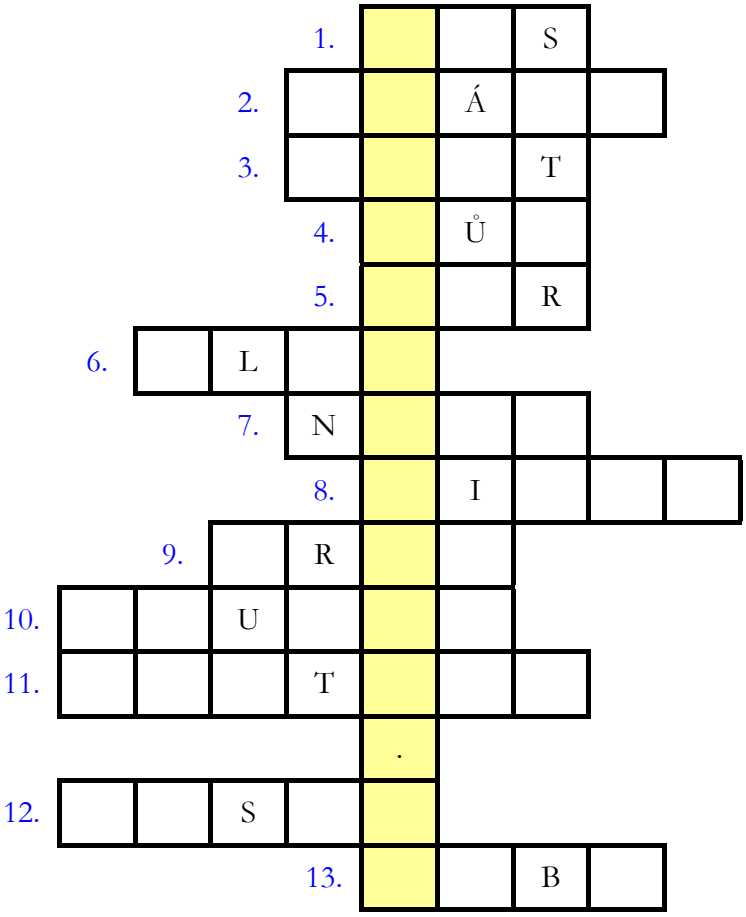

1. Které zvíře štěká?
2. Co seče zahradník na zahradě?
3. Mikuláš, anděl a …
4. Z cihel postavíme …
5. Myšky mají nejraději …
6. Jaký dopravní prostředek jezdí po kolejích?
7. Hudební značka je …
8. Na podzim padá ze stromů …
9. Slunce se schovalo na obloze za modrý …
10. Co je žluté a má paprsky?
11. V květináči je pěkná …
12. V noci jsou vidět hvězdy a …
13. Co si čistíme zubním kartáčkem?

Děkujeme partnerům, kteří podporují rozvoj a vzdělávání dětí.

Didaktické pomůcky
našim dětem pro radost

První kolo, které si zamilují
děti i jejich rodiče!

LaQ [lakjú] japonská stavebnice
pro chytré hlavičky
a tvořivé ručičky

Kdo si hraje … učí se!
Originální hračky od dovozce!

portál

Knihy, které mají duši

Sluníčko

Časopis pro malé i větší

Kolektiv autorů

šéfredaktorka magazínu
Veronika Baudyšová
veronika@predskolaci.cz

učitelka
MŠ Radova, Olomouc

Mgr. Marie Balcárková (Černochová)
marie@predskolaci.cz

učitelka
MŠ Slavonín, Olomouc

básničky s pohybem
Hana Doležalová
hana@predskolaci.cz

vedoucí učitelka
MŠ Psáry – Dolní Jirčany

pohádky
Helena Kopečná
helena@predskolaci.cz

správce projektu
Robert Šibl
robert@predskolaci.cz

Vytvořeno pro pedagogický internetový magazín **Předškoláci.cz** ISSN 1804-3615
60 stran, Olomouc 2010
Povoleno je kopírování, sdílení a volné šíření, … pro nekomerční účely.

e-knihu **Předškoláci.cz** můžete stahovat
na adrese: www.predskolaci.cz (menu Obsah -> Ke stažení)

Facebook: www.facebook.com/predskolaci.cz

Chcete i Vy přispívat články do magazínu Předškoláci.cz ? Napište nám na info@predskolaci.cz
Rádi uveřejníme Vaše autorské básničky, hry, omalovánky, písničky, pohádky, tvoření, …